No. 2452 Zaterdag 17 Januari 1931. 48ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda, Tel. 507
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

De maildienst op de Bovenwinden.

van 1911—1930.

Ondergeteekende, juist terug van een Europeesch-Amerikaansche reis, waardoor hij in de gelegenheid gesteld werd te ondervinden, wat comfort beteekent op een zeereis, met booten als „Statendam", „Veendam" „Canadian „Lady's", had het genoegen deze maand met de Gouvernements-mailboot — onder Engelsche vlag — „Lady Jennings", die door den Gezaghebber op St. Martin gecharterd was om de maildienst voor een maand waar te nemen, de reis te maken van St. Eustatius naar Saba en terug. Niets te zeggen op zeewaardigheid of technische behandeling van het scheepje.

Ware 't zindelijker, goed in de verf en met enkele geriefelijkheden aan boord, een goed zeevaarder zou zulk een reisje met even veel genoegen maken als 'n tochtje met Gr. Brantjes' „Halve Maan". Ook de welwillendheid en voorkomendheid van Kapitein en bemanning — in de gegeven omstandigheden — is even hoog te prijzen als hun vaarkunst.

Doch . . . op de reis naar St. Eustatius oplaveerend in de late avond, — liggend op 'n paar zakken maismeel als rustbed, — de er-van-te-bereiden funchi doet de maag beter aan dan die funchi-in-spe, de ribben, — bovenlijf in ruim, beenen in wat bedoeld was een cabien waarvan 't schot ontbrak, ging de gedachte terug naar de dagen van olim d.i. ± 20 jaar geleden.

Toen reisden we ook met zulke bootjes, — en we waren content. Want: toen was 't nog niet in iemands brein in Curaçao opgekomen om de toestanden op de Bovenwinden te verbeteren, — daar Curaçao zelf naar verbetering en opheffing snakte; toen kenden we niet anders, en durfden van het genot van een flink schip tusschen de eilanden niet te droomen: 20 jaar geleden waren er nog geen bevliegingen (!) geweest met de noodige beloften, onderzoeken, aanstalten, etc. — wat alles niet „au sérieux" behoefde genomen — om de eilanden toch eens uit de algemeene ellende te helpen. En nu na 20 jaar zijn we weer op het punt van uitgang.

Laatste maand was de verbinding wat het schip betreft, weer precies hetzelfde als 20 jaar geleden!

En de gedachte ging verder: nu niet terug naar 20 jaar geleden, maar naar de avond te voren, toen negen nette Sabanen, van Amerika „homebound" hun *vierde* nacht na het verlaten van St. Thomas, gedeeltelijk in dat ruimpje, gedeeltelijk op 't dek doorbrachten zeeziek, zonder eenig gerief, zonder de noodzakelijkste dingen, zonder fatsoenlijk eten, water schaarsch!! Vier dagen en een kwart zijn nog te lang voor den Europeeschen of Amerikaanschen reiziger op de „Bremen", wat zielig voor die nette lui om 4 dagen op dat scheepje te moeten toeven!

Het deed me genoegen het reisje met dit schip te maken, daar 't me inspireerde om een kleine schets te geven van wat de maildienst op de Bovenwinden 20 jaar geleden was — gedurende die jaren geweest is en thans is. En dat wel, omdat men op het oogenblik in Holland, in Curaçao, in St. Martin zijn best doet om te zoeken, die arme Bovenwinden te helpen en 't hun in de eenzaamheid een weinig geriefelijk te maken — waartoe voorzeker een goede verbinding met de buitenwereld en 'n onderlinge verbinding heel veel bijdraagt.

Conclusies laten we aan anderen over. Commentaar is wel overbodig.

Laten we distingueeren tusschen: 1° *het materiaal dat in die jaren gediend heeft*, 2° *den staat van dienst der schepen*, 3° *de hoedanigheid der verbinding zelf.*

In 1911 kwam ik boven, en vond daar de maildienst: eilanden — St. Kitts waargenomen met de schuitjes „Lion" „Leopard" „Tiger", scheepjes van enkele tonnen zonder eenige accomodatie.

In 1921 werd de „Robert C. Harris" gecharterd voor dezelfde wekelijksche dienst. In de schatting van ons allen een reuzenverbetering, daar ze enkele tonnen grooter was dan voorgangsters — vooral 2 masten had en een klein cablentje — in 't begin in het voorschip — vreeselijke plaats voor zeezieken, — later omgebouwd in het achterschip iets fasoenlijker.

Daarna werd de „Virginia" in de vaart gebracht, een flink zwaar schip met een mooie luchtige cabien, 2 Staterooms — veel comfort wat ligging betrof — zindelijk, maar een langzame vaarder. Consumptie goed.

Na het vergaan van de „Virginia" in 1928, werd de „Diamond Ruby" gecharterd, — een fatsoenlijke schoener qua sic, doch zonder passagiers-geriefelijkheden. Een kleine cabien met één dwarsgebouwd reuzenbed . . . . of liever reuzenplatform.

En tusschentijds, als „Virginia" en „D. Ruby" niet beschikbaar waren — hetzij vanwege dokken, hetzij om andere hoognoodige (!) extrareizen, werd de dienst waargenomen door bootjes als „Thelma", „Lady Jennings" en soortelijken, die niet alleen comfort misten voor reizigers, maar welker ruimte te gering was om te importeeren levensmiddelen en materiaal aan te voeren.

En het was de „Lady Jennings," die *in deze tijd* van *Xmas*, zoo druk met passagiers-verkeer en invoeren van artikelen voor de feestdagen, door St. Martin werd gecharterd toen de „Ruby' ging dokken op Barbados.

Dat zijn de schuiten geweest, waarop reizende ambtenaren en particulieren de laatste 20 Jaar gevaren hebben.

2° *Staat van dienst van elk der schepen.*

„Lion" en verwanten voeren *wekelijks*, correct in afvaart en in route, tusschen St. Martin - Saba - Statius - St. Kitts en terug.

Tusschenbeide een uitvallertje door gebroken mast, kapot roer, tuig of om andere materieele oorzaken, doch over de correctheid van die bootjes viel niet te klagen. De „Harris", nam dezelfde wekelijksche dienst waar langs dezelfde route. Reizen met windstilte uitgesloten —, was de „Harris" schitterend correct.

Een steamer had zich niet stricter aan vaarplan en tijdtafel kunnen houden.

De „Virginia" nam in het begin dezelfde route met St. Kitts als einddoel, later in 1922 werd de maildienst verzet naar St. Thomas.

Met haar begon toen het gesukkel! Wat was de reden?.... het *Één-gezaghebberssysteem*??... Wij constateeren het feit alleen, dat gelijktijdig met het invoeren van dit systeem, de verbinding onzer eilanden met buitenwereld en onderling, alle geregeldheid verloren heeft. Genoeg bekend is, hoe met de „Virginia" werd gehandeld de eerste jaren van dat nieuwe systeem. De heele maildienst was in wanorde. Een geregelde verbinding alleen in naam! Dan kwam ze vroeger — dan later dan de vastgestelde datum, dan heelemaal niet, want.... ze was ten dienste van den Een-Gezaghebber der Bovenwinden.

Dan werd de dienst omgelegd op St. Thomas.... weer het zelfde liedje — zwerven hier zwerven daar, aldoor maar zwerven en scharrelen maar.

Na het vergaan der „Virginia" werd „D. Ruby" gecharterd voor dezelfde dienstreis St. Martin - Statius - Saba St. Thomas en terug, terwijl het schip de laatste jaren tusschenbeide ook nog een maildienstreis maakte naar St. Kitts.

Er moet bijgevoegd worden dat de Heer Lampe tijdens zijn bestuur als Gezaghebber — teneinde om verdere discussie te voorkomen t voorzichtig uit te drukken — steeds getracht heeft de dienst in geregeldheid te doen winnen.

De kleinere bootjes, die bij afwezigheid van de officieele mailbooten voor den dienst werden gehuurd, gingen wel geregeld, doch maakten lange reizen.

3° *De hoedanigheid der verbinding*, en gevolgelijk de doelmatigheid voor maildiensten passagiersverkeer.

Van de jaren 1911 (en voorgaande) tot 1922 toen de maildienst werd verzet naar St Thomas, als volgt:

a. Verbinding tusschen de eilanden, *wekelijks*, geregelde route St. Martin-Saba - Statia (St. Kitts) en terug.

Ideale verbinding voor ambtenaren, doktoren, particulieren voor dienst en pleizierreizen, om te correspondeeren, om elkaar te helpen met advies, goederen etc. etc.

b. Verbinding met de buitenwereld.

De mails werden gehaald op St. Kitts: (± **12 mijl** van Statius) De St. Kitts mail is van belang voor de eilanden.

De Amerikaansche post — arriveerend iedere 2 weken;

De Engelsche en Hollandsche post etke 2 weken daar aanwezig;

De belangrijke Bermuda en Canadapost elke 2 weken.

Vandaar ook werd op gelijke tijdvakken, de post naar de respectievelijke bovengenoemde landen verzonden.

In 1922 de mails gehaald op St. Thomas (± **120 mijl** van Saba)

a. Verbinding tusschen de eilanden:

Twee-wekelijks — St. Martin — Statia — Saba (St. Thomas) en terug.

Daarbij nog ongeregeld in de route, zoodat de verbinding tusschen sommige eilanden soms 3 weken verbroken was.

b. Verbinding met de buitenwereld.

Mail van Amerika en Europa (via N. Y.) iedere **2** weken.

Mail van Curaçao (enkele couranten en gouvernementsstukken en 'n paar brieven) iedere 2 weken.

Postpakketen van Amerika. De Hollandsche kunnen niet anders dan met de schoener van Curaçao komen. Te kostbaar over Porto Rico!

Mails van 't zoo belangrijke Bermuda wachtte op St. Kits op een gelegenheid. Soms **4 á 5** weken.

Eveneens de Windwardmail.

Door de bemoeiingen van den Heer Lampe kwam die mail van Bermuda en St. Kitts meer geregeld.

In verband met de regeling - 1922 werden soms telegrammen op St. Kitts of St. Martin ontvangen 12 dagen vertraagd.

Voldoende vracht kon bij de nieuwe regeling niet altijd worden meegebracht. Bewoners van de eiland komend van Amerika moesten op St. Thomas heel wat dagen wachten op het mailschip.

Daarbij nog een zeilreis maken over 120 mijl en meer om thuis te komen.

En nu hebben we een Hollandsche steamer die St. Martin aandoet: en als die nou juist aankomt, als de schoener weg is, kan de mail 14 dagen op St. Martin blijven wachten.

Wij laten 't vergelijken over aan eenieder die er belang in stelt en verzoeke voor zich zelf conclusies te trekken of we in die twintig jaren één stapje zijn vooruitgegaan in de goede richting van een behoorlijke maildienst hierboven.

Wij willen er dit aan toevoegen: laat al die bevliegingen in Moederland en Kolonie, om de Bovenwinden te verheffen, even achterwege, laat de vooraanstaande lui, die houden van Commissies vormen tot dat doel even wachten, laten specialiteiten en kenners met hun verdere plannen en adviezen een oogenblik zwijgen, en laten zij, die bij machte zijn en ook van *goeden sterken* wil om voor de eilanden iets te doen, beginnen met een Mail-passagiers- en vrachtdienst die steek houdt en in het belang is van elk eiland en elk particulier op ieder der eilanden.

Charter een flinke motorschoener die een tiendaagsche absoluut geregelde dienst onderhoudt, volgens een vast en in-geen-geval-te-veranderen vaarplan tusschen de eilanden, St. Thomas en St. Kitts, een flink schip dat passagiers een fatsoenlijke reis kan bezorgen èn in duur èn in comfort, dat mails geregeld aanvoert èn van onze eilanden onderling èn van St. Thomas en ook van St. Kitts, in welk eiland vele eilandbewoners ten zeerste zijn geinteresseerd — een schip groot genoeg om alle bestellingen uit St. Thomas en St. Kitts aan te voeren en producten van hier mee te nemen. —

Dit is één punt — en volgens het idee van allen hier boven, een voornaam punt, op het program van opheffing, waarnaar we nieuwsgierig en reikhalzend uitzien en dat nog maar steeds onopgemaakt schijnt te blijven bij de behartigers en good-will beklagers van, afgescheiden Hier-Bovenesr.

N. d. G.

Tijdens de volkstelling op het Bevolkingsbureau.

door H. M. H.

Was me een drukte, op het hokkige bureau van ons Bevolkingsregister, Vrijdagmiddag 9 Januari. Juist kwamen de auto's voorgereden met de tellers, die van buiten kwamen; en ze gaven hun beschreven kaarten af, heele stapels, om weer nieuwe oningevulde te ontvangen; want vóór 4 uur ging het weer in volle vaart naar Newport, waar tot 8 uur de menschen zouden worden vastgehouden, om ook daar geteld en opgeschreven te worden.

Hooge stapels kaarten waren er al door de 122 tellers binnengebracht, en het 21 kop sterkte kantoorpersoneel, waarvan zes meisjes uitsluitend voor het sorteeren der binnenkomende kaarten, was druk bezig met de controle daarvan, in zoover natuurlijk de gewone werkzaamheden van het register toelieten.

Want voor het loket stonden ook nu, zooals gewoonlijk het noodige aantal aangevers van aankomst, vertrek of verhuizing; de post had juist een groote mand gebracht vol met onbestelbare stukken, en „of men zoo goed zou willen zijn, nadere preciseering op te geven van de onvolledige adressen"; anderen stonden er met gegronde of ongegronde klachten over tellers; en last not least de klagers over een huisnummering, en of Mijnheer X. geen ander nummer krijgen kan en Mijnheer Y zijn vroeger nummer niet behouden mag enz.

Boven zat de Hr. Meyboom, de leider van de volkstelling, op wat vroeger zijn privékantoor was. Want ook hier was plaats gemaakt voor meerdere klerken en bovendien was het de stapel- en distributieplaatsvan de verschillende kaarten en modellen, bij de telling in gebruik. En telkens kwam daar de telefoon, óf een verzoek om inlichtingen, óf een brenger van een brief, waarop men antwoord wachtte, het gesprek onderbreken, waarvan we echter hopen, dat de meest interessante bijzonderheden ons niet ontgaan zullen zijn.

Uitslagen van de telling zijn, zooals vanzelf spreekt, nog niet te geven; daar zullen nog wel een paar maanden mee heengaan. Maar zeker is, dat het aantal inwoners op ons eiland veel en veel grooter is, dan het getal 45.000 zooals van Gouvernementswege geschat was.

De Hr. Meyboom had voor de telling een 80.000 kaarten laten drukken in Holland.

En hij is er tekort gekomen. En de gouvernementsdrukkerij heeft de vorige week druk moeten bijspringen in het leveren van nieuwe kaarten, die iets eenvoudiger zijn (wat zeer goed is), als de uit Holland gekomen modellen.

Nu zijn er natuurlijk eenige kaarten verknoeid, verschreven, of verloren gegaan; vele personen hebben dubbele kaarten en de tellers zullen ook nog wel ongebruikte exemplaren mee terug brengen. Maar dit getal kan toch bij lange niet het getal 35.000 bedragen.

Over het slagen der telling, waarmede men Woensdag is klaar gekomen, was de Hr. Meijboom boven verwachting tevreden. De tellers hebben uitstekend hun werk gedaan, in 't bijzonder in de buitendistricten heeft van hen alles afgehangen.

Want uit de ingekomen kaarten, kon men zien, wat een hoofdbreken het invullen velen gekost heeft. Met angst en beven hebben ze pen en potlood op papier gezet, en na een of twee vragen te hebben beantwoord, hebben ze vol wanhoop de negen anderen maar laten schieten. Enkelen hadden op het papier netjes hun geheele hebben en houden opgeschreven; *een tafel, twee stoelen* enz. waardoor we met de gestelde vragen de koddigste combinaties zagen. Zoo stond achter de vraag „Met wie gehuwd?" *un buricoe*, (een ezel), ingevuld.

De heerschende malaise was een gunstige factor om een voldoend aantal tellers te krijgen; en daar er zelfs sollicitanten te veel waren, kon men de geschiksten eruit zoeken. De dertig douane-beambten door 't gouvernement beschikaar gesteld waren lang niet voldoende, om de telling een vlot en spoedig verloop te doen hebben.

122 Tellers, zooals ik boven reeds schreef, zijn in die 10 dagen der telling aan het werk geweest, waarvan 71 buiten en 51 in de stad. Bovendien had men nog 21 auto's in dienst voor 't vervoer der tellers naar de verschillende plantages in de districten. En 's morgens om 6 uur ging men er al op uit, en tot 's avonds half tien was het kantoor geopend. Heel wat werk en kosten heeft de telling gevraagd. Maar zooals ik elders reeds geschreven heb: Volkstelling is een volksbelang, en als zoodanig is de arbeid goed besteed, en zal het uitgegeven kapitaal in de toekomst ruimschoots zijn rente opbrengen.

De bevolking heeft over 't algemeen het den tellers niet lastig gemaakt, en was zeer bereidwillig in het verstrekken van de noodige gegevens.

Wel werden er nog al eens moeilijkheden ondervonden bij het opgeven van den naam van hem of haar, bij wie men in dienstbetrekking was. De vrees voor de fiscus deed hier, overigens goedwillende menschen, soms tot een brutaal optreden overslaan. Ook waren er sommigen, die vraag II niet goed gelezen hadden; van meening, dat daarin bedoeld was, opgaven van de plaats, het huis, waar ze den nacht van 31 Dec.—1 Jan. hadden doorgebracht. Met de wetenschap van die minder behoorlijke gelegenheden, waar ze wel eens kwamen, had het gouvernement niets te maken.

Dat verschillende ouden van dagen in de buitendistricten, niet hun juisten leeftijd of datum van geboorte wisten, wie kan het hun kwalijk nemen.

Zoo wist een buitenman zijn geboortedag niet nader aan te duiden dan met het gegeven, dat hij ter wereld kwam, *op den dag dat de mooie koe van den Sjon gestorven was.*

Voor slechts enkele gevallen van onwil moest de politie gehaald worden, om te dwingen, de voorschritten der volkstelling na te komen. Ook bleek het later beter en veiliger, om naar de beruchte buurten in de Punda, waar de hoofden nog ietwat op hol waren van de Nieuwjaarspret, geen gewone tellers te sturen, maar het werk daar te laten doen, door de militaire politie.

Ook de note comique heeft in de volkstelling niet ontbroken.

Zoo werd door zekeren grapjas als leeftijd aangegeven; 46 jaren + 6 maanden — 9 dagen. Op een telkaart voor een vrouw stond bij de vraag naar beroep opgegeven; *Mevrouw.*

Een musicus had als nadere aanduiding van zijn beroep opgegeven; *groot tegenstander van de Foxtrot.* Op de vraag naar het adres van hem of haar bij wie men in dienstbetrekking is, was ergens ingevuld; *Jan Publiek.* Als zijn godsdienstige gezindte had iemand vermeld; *Atheist, maar bestudeert ijverig het oude en nieuwe testament.* Een ander vulde het als volgt in: *gaat nooit naar de kerk, en voelt zich daarbij zeer gelukkig.*

Verschillenden meenden te volstaan, met een antwoord als: *godsdienstig.*

Bij zijn familienaam had een „wel edel geborene" nog ingevuld, *zoon van een overleden gepensioneerd Luitenant Kolonel.*

Een ander had bij het opgeven van de nationaliteit nog eens behoefte gevoeld, uiting te geven aan zijn vaderlandsliefde, door er bij te voegen: *bereid om ten allen tijde tot in den dood het vaderland te dienen.*

Beslist Anti-Urbinist: zoo heeft zelfs een de vraag naar zijn nationaliteit vervolledigd. Andere antwoorden waren: *Cosmopoliet* en *Nederlandsche vlag* enz.

Bij de vraag naar zijn gezin, antwoordde er een: *woont niet in een gezin, maar eet in een gaarkeuken, wat hij ieder kan aanbevelen, daar het eten steeds zeer gaar is.* Jammer dat de man zelf er wat „half gaar" van scheen te worden.

Een meisje dat na schooltijd ballen raapt bij een tennisclub, deelde dit heel gewetensvol als een beroep mede; noemde het echter: *tennis spelen voor 25 cts. per uur*

Zeker nu reedsblijkt het groot nut van deze eerste volkstelling, waaraan ook niet door geen enkelen weldenkende op Curaçao, getwijfeld was. Tal van vreemdelingen zijn voor den dag gekomen, wier papieren absoluut niet in orde waren: en velen, vooral onder Engelschen en Portugeezen blijven nog weigeren paspoorten te vertoonen. Ook is het gebleken, dat tal van menschen hier rondloopen met verkeerde, misschien wel valsche namen.

Ook op Emmastad, waar toch een uitstekend personenregister was, is men blij geweest met deze nieuwe telling, waardoor heel wat noodige en dankbare verbeteringen in de registratie zijn aangebracht kunnen worden.

Dat er met deze telling fouten zullen gemaakt zijn; dat er personen, misschien straten vergeten zijn, niemand die er aan twijfelt. In de eerste weken kan er echter nog heel wat gecorrigeerd worden. Al hadden we hier, niet onze eerste, maar onze tiende volkstelling gehad, we zouden ons over die fouten nog niet verwonderd hebben. Ook het Bevolkingsregister is van fouten overtuigd.

Vandaar, dat er op het kantoor reeds de annonces klaar liggen, om allen te waarschuwen, die nog niet geteld zijn, zich te komen aanmelden.

En dan de uitslag. De R. K. Missie, die ook jaarlijks de leden harer gezindte telt, had in het laatste jaar op Curaçao reeds een cijfer evengroot als het gouvernementscijfer van de *heele* bevolking. De Hr. Meyboom is er echter nu al van overtuigd, dat wij gelijk hebben, en volgens globale schatting, gelooft hij het eindcijfer der Curaçaosche bevolking te zullen vinden in een getal tusschen de 60- en 70 000.

En dan de statistieken, die met deze nieuwe cijfers gemaakt zullen kunnen worden. We hopen echter mettertijd, onze lezers erop te kunnen vergasten, waardoor ze een beteren blik zullen krijgen in de verschillende onderdeelen van ons Curaçaosche leven.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Groep Nederlandsche Antillen

Vanwege de Groep Nederlandsche Antillen van het Algemeen Nederlandsche Verbond zal binnenkort een lijst ter teekening worden aangeboden volgens onderstaand voorbeeld.

Aan de leden en belangstellenden:

Velen van U zullen gelezen hebben hoe in Oost-Indië meermalen Nederlandsche tooneelgezelschappen rondreizen maken en hoe deze Nederlanders met open armen worden ontvangen. Het zal U dan wellicht vergaan zijn als ons en met recht hebt ge de verzuchting geslaakt: „Waarom wel naar de Oost en niet naar de West"?

Cor Hermus, de hoofd-regisseur van de N.V. „het Schouwtooneel," denkt er juist zoo over en heeft het plan opgevat met zijn gezelschap in Juni naar Curaçao te komen om daar een viertal stukken van uiteenloopenden aard op te voeren

Men heeft het voornemen te spelen;

Mevrouw Warren's bedrijf, Bernard Shaw.

Als je maar een verleden hebt, Arnold en Bach.

M'n zuster en ik. Louis Verneuil.

De Vrijbuiters - (Oorspronkelijk Nederlandsch stuk) Hans Martin.

Het spreekt vanzelf dat zonder geldelijke zekerheid de tocht niet kan worden ondernomen. Om een indruk te krijgen van de al of niet uitvoerbaarheid van het bovenvermelde plan, wendt het Groepsbestuur zich tot U met het vriendelijk doch dringend verzoek de onderstaande lijst wel te willen invullen zoodat uit de lijst zal blijken op welken steun de Groep mag rekenen.

Beschikbaar worden gesteld plaatskaarten voor eene voorstelling en toegangs-bewijzen voor de geheele reeks van vier voorstellingen.

De prijs van de eerste is gesteld op F. 5.—, van de laatste op F. 15.—

Het ligt in de bedoeling deze voorstellingen zoo mogelijk te doen houden in de nieuwe schouwburg op Pietermaai, die een sieraad van Willemstad belooft te worden.

Teekent zooveel mogelijk, anders zou het kunnen gebeuren dat het plan niet kan doorgaan, hetgeen te betreuren zou zijn en in dit geval alleen aan onszelf te wijten.

Wij bevelen deze zaak van harte aan bij onze lezers.

UIT DE PERS.

Scullin te Rome.

Australië's Katholieke Premier bij Z. H. den Paus.

De Romeinsche correspondent van „De Tijd" schrijft 15 December ll.

Een redacteur van de „Osservatore Romano" had een onderhoud met Scullin, eerste-minister van Australië, die op de terugreis van de Rijksconferentie van Londen, een bezoek bracht aan Rome en den Paus.

Scullin is een ijverig Katholiek, die, vermeldt de „Osservatore", gedurende zijn geheele politieke loopbaan streng zijn godsdienstige plichten vervulde.

De eerste minister was geestdriftig over zijn bezoek aan Rome en de audiëntie van den H. Vader, die hem in 't Engelsch „Wellcome" toeriep. Het onderhoud had gedeeltelijk in 't Engelsch plaats. „Daarbij vond ik te Rome bij de Franciscanen, in de Propaganda, in het Iersch College zooveel Engelsch sprekenden, dat ik onder den indruk ben van al deze land- en stamgenooten, die zich voorbereiden voor den geestelijken stand in de Eeuwige stad".

„Toen ik", zei de eerste-minister, „de groote kunstwerken van Parijs, de Fransche kathedralen, de heerlijkheid van Florence en van Rome aanschouwde, kwam als van zelf een gedachte, die mij dikwijls bezig houdt, voor mijn geest: Welke wonderbare inspiratie biedt de Kerk aan de kunst. Wat zouden de kunstenaars geweest zijn zonder de Kerk en waar zouden ze de idealen gevonden hebben die hen tot de majestueuze verheventheden gebracht hebben? En, zonder de Kerk, welk ander gebied zou de kunst hun geboden hebben om zich uit te drukken? Voorzeker, sommige burgerlijke monumenten bieden een arbeidsveld aan het genie, maar mij schijnt dit een kathedraal meer ruimte biedt aan de architectuur, aan de schilder- en beeldhouwkunst, aan de muziek, dan alle andere instellingen van een groote stad. Ik ga naar mijn vaderland terug met een diepe bewondering voor de Kerk als moeder der schoone kunsten".

Over het Katholicisme in Australië zeide de eerste-minister ongeveer 't volgende. „In Australië koestert men de beste gevoelens tegenover de Katholieken. Wij zijn slechts het vierde deel der bevolking en in 't algemeen moet ik zeggen, dat we eerlijk en loyaal behandeld worden door de andere drie-vierden.

Zeker, er zijn menschen die vooroordeelen hebben, maar ze zijn betrekkelijk weinig in aantal. Een mooi bewijs van de breede opvatting van ons volk is het feit, dat de meerderheid mij koos als minister-president en acht Katholieken in mijn ministerie aanstelde op een getal van dertien ministers. Natuurlijk werden dezen niet gekozen als Katholieken, maar daar ze bewezen hadden bekwaam te zijn en het vertrouwen der natie te verdienen, hetgeen ook reeds een hulde aan de godsdienst is.

Dikwijls ontmoette ik niet-Katholieken, die pogingen deden om hun eerbied jegens het Katholicisme te bewijzen. Een klein voorbeeld.

Te Londen, ter gelegenheid dat het eereburgerschap van de stad werd verleend aan mij en twee andere eersteministers, bracht de officieele spreker mij een bizondere hulde als oprecht Roomsch-Katholiek, terwijl hij geen gewag maakte van den godsdienst der twee anderen.

De groote Australiaansche democratie, de massa des volks, is verdraagzaam, en nooit heeft ze dit beter bewezen dan tijdens het groot Internationaal Eucharistisch Congres van twee jaren geleden. Groote volksmenigten, voor de groote meerderheid niet-Katholieken, woonden eerbiedig en als onder den indruk van hetgeen ze zagen, de ceremoniën bij. De Kerk heeft toen zeker gewonnen in de algemeene waardeering."

Bij zijn terugkeer in Australië, heeft Scullin talrijke moeilijkheden op te lossen, waaronder den slechten toestand der staatsfinanciën en de steeds toenemende werkloosheid. De eersteminister uitte zijne voldoening over het resultaat der uitgeschreven leening van acht en twintig millioen pond. Achttien millioenen waren reeds geteekend en de tien andere millioenen zijn slecht noodig met a. s. Juni.

Scullin maakte op den redacteur van „L'Osservatore Romano" den indruk van een volksman, door zijn eenvoud en oprechtheid.

Trouwens, deze eerste-minister gaat er groot op voortgekomen te zijn uit het volk, uit den arbeidersstand. Hij is een mager en wiry gestalte, maar toch krachtig als een man die het handwerk van nabij kende. Hoewel zijn buitengewoon verstand en zijn hoedanigheden als leider hem op een hooge plaats gebracht hebben, blijft hij een karakter in volle persoonlijkheid uit de arbeiderswereld. Tot zoover de „L'Osservatore Romano."

Om onze Veiligheid.

Is Nederland Paraat?

„De Tijd" van 18 Dec. l.l. schrijft:

Dr. H. Colijn is uit Genève teruggekeerd en heeft zijn taak als hoofdredacteur van „De Standaard" hervat. Al zijn de artikelen van den anti-revolutionnairen leider niet onderteekend, een geoefend lezer herkent dadelijk zijn klaren, eenvoudigen stijl.

„De Standaard" van Woensdagavond bracht drie artikeltjes, die samen een geheel vormen. De eerste driestar is gewijd aan de actie voor internationale beperking van bewapening; de tweede geeft een toelichting op het standpunt van den heer Colijn inzake het defensie-vraagstuk; en het derde artikeltje wijst op de beduchtheid voor oorlogsgevaar, die bij onze buren in het Zuiden bestaat.

Met de conclusie van het laatste stukje gaan wij accoord — al zou een nadere preciseerin gewenscht kunnen zijn.

„De Tijd" schrijft dan:

Tenslotte betoogt de hoofredactie van „De Standaard", dat de Belgische defensiemaatregelen, naar haar overtuiging, ingegeven zijn door werkelijke beduchtheid voor oorlogsgevaar. En het anti-rev. blad voegt er bij:

„Die beduchtheid is daar natuurlijk reëeler dan bij ons. Zij hebben den oorlog aan den lijve ondervonden, wij hebben er eigenlijk toch slechts van gehoord. Dat hunne reactie op die beduchtheid een andere is dan de onze, ligt dus voor de hand. En dat ze daarbij zoover gaan van niet alleen de Oostgrens te versterken, doch ook aan versterking der Noordgrens (de grens met Nederland) denken, is al evenmin vreemd. Deden ze dat niet, dan lag de eenige beveiliging tegen een inval aan die zijde in den weerstand dien het Nederlandsche leger tegen een op België gerichten aanval kan bieden.

Dat ze het daarop alleen niet laten aankomen, we zullen de laatsten zijn het euvel te duiden.

Waar nu, ten slotte, ook niet aannemelijk is te achten dat de waakzame en goed ingelichte Belgische diplomatie zich zonder oorzaak ongerust maakt, dan wijzen al deze maatregelen — en vooral de betrekkelijk snelle doorvoering der plannen — op de aanwezigheid van zekere bezorgdheid. Van een bezorgdheid, die niet zonder grond is.

Maar daarom ook hadden we het recht onze voorgaande driestar te besluiten met de opmerking, dat de eisch om paraat te zijn, in 1930 zeker niet minder sterk sprak dan dadelijk na den oorlog het geval was".

Duitschland is ontwapend. Een breede strook tot 50 K. M. ten Oosten van den Rijn is gedemilitariseerd. En toch vreest België een onverhoedschen aanval van die zijde.

Is het niet een beetje . . . . mal?

Om de militaire politiek van onze buren in het Zuiden te begrijpen, moet men haar uit een ande en gezichtshoek bezien.

Frankrijk en België zullen niet op een aanvalsoorlog aansturen. Zij hebben daarbij niets te winnen, en zij kunnen veel verliezen. Doch de zoogenaamde vredesverdragen bevatten kiemen van oorlogsgevaar. Vandaar de beduchtheid. En als 't tot oorlog komt — een oorlog in Europa kan niet meer worden gelocaliseerd —, dan willen Frankrijk en België in militairen zin het initiatief aan zich houden. De strijd moet van den beginne af worden gevoerd buiten hun grenzen. De nieuwe vestingwerken zijn dan ook slechts steunpunten, allereerst voor een opmarsch naar den Rijn. Bij tegenslag vindt men bij de grens in eigen land versterkte stellingen om den vijand te weerstaan.

Alleen in dit licht is de militaire politiek van België redelijkerwijze te verklaren. Een blik op de kaart is voldoende om te zien, hoe ons land hierbij in de knel zou komen.

En daarom is het slot van de hierboven aangehaalde driestar in „De Standaard" zoo belangrijk, **d e e i s c h o m p a r a a t t e z i j n s p r e e k t o o k v o o r N e d e r l a n d n i e t m i n d e r s t e r k d a n n a d e n o o r l o g h e t g e v a l w a s.**

Zijn wij paraat?

Is onze weermacht sterk genoeg om op de buren in Zuid en Oost zóóveel indruk te maken, dat zij bij hun militaire ontmoeting onze deur voorbijgaan?

Het zijn vragen, die natuurlijk in Brabant en Limburg druk besproken worden. Doch zij raken ook anderen. En daarom verheugt het ons, dat de „De Standaard" zich voor die vragen de openbare belangstelling vraagt.

VERLOOFD

Friedrich Schübert

en

Maria Request.

Eenige kennisgeving.

3—1 Curaçao 11 Januari 1931.

Briand „Smid des Vredes".

Wij lezen in „De Tijd" 18 Dec. ll.:

Welk lot de Fransche regeering ook moge wachten, Briand — de bestendige bezetter van den ministerieelen zetel voor Buitenl. Zaken — heeft alvast een lofrede te pakken van senator Chaumet. Aan een gisteren te zijner eere gegeven diner werd hij overladen met lofuitingen. Briand, aldus Chaumet, heeft als premier en als minister van buitenlandsche zaken onafgebroken gearbeid voor de toenadering der volken. Hij is de onvermoeibare smid des vredes, die zich elken dag alle moeite ervoor heeft gegeven aan de Duitsch-Fransche betrekkingen een beter karakter te schenken. Zoowel zijn werk als zijn persoon zijn miskend geworden.

De moeilijkheden waren ontelbaar. Als zij grooter werden, hoorde men in Frankrijk en elders vreugdekreten, waren er zijn lieden, die den terugkeer naar het oude stelsel van bondgenootschappen, naar de bewapening en de onderlinge animositeit der staten bepleiten, en die verlangen, dat de politiek van Briand wordt opgegeven. (adres aan Pertinax van de „Echo de Paris" en diens geestverwanten.)

Maar dat is iets onverantwoordelijks en waanzinnigs. Briand is, zeer zeker, Europeaan — zooals men dat noemt — maar vóór alles Franschman. Hij weet dat het bestaan van een onafhankelijk en vrij Frankrijk een onafwijsbare voorwaarde voor den vrede in Europa is. Natuurlijk hebben de betoogingen en het van haat vervulde geschreeuw bij Frankrijks buren in Frankrijk en bij de pro-Fransche buitenlanders groote bezorgdheid gewekt. Men moet zich dan ook door voorzichtigheid laten leiden. Dich deze omstandigheden rechtvaardigen geen wijziging der Fransche politiek.

Frankrijk is tegenwoordig evenals in het verleden (ook ten tijde van Delcassé? Red) ten stelligste vredelievend gezind. Het streeft niet naar politieke, militaire, economische of sociale overheersching. Briand is de verpersoonlijking van Frankrijk en zijn positie blijkt duidelijk uit het feit, dat ieder, die tot minister-president wordt uitverkoren, zich allereerst tot Briand wendt om zich van zijn medewerking te verzekeren.

Verreweg de groote meerderheid van Frankrijk's bevolking verlangt niets dan den vrede, een vrede, die de veiligheid van Frankrijk waarborgt.

Briand beantwoordde deze tafelrede in zeer optimistischen geest. Hij verklaarde zichzelf geluk te wenschen wijl hij, niettegenstaande alle aanvallen die op hem werden gedaan, toch in staat werd gesteld, zijn politiek, welke hij in overeenstemming met Frankrijk's eer en nuttig voor Frankrijk acht, kan volhouden. Ondanks al die aanvallen is hij er vast van overtuigd, dat de meerderheid van het volk achter hem staat.

Frankrijk wil den vrede bewaren, doch het moet alles doen om te voorkomen, dat de staten, die het eerlijk meenen, niet door de oneerlijken worden benadeeld.

Steeds heeft hij erop gestaan, dat de grenzen zouden worden versterkt en dat aan het leger niets ontbreekt. De geleerden hebben reeds zoovele plagen, die men vroeger meende niet te kunnen bestrijden, weten te beperken; waarom zou men de volkeren niet van den oorlog kunnen bevrijden? Tot zijn laatsten ademtocht zal hij hiervoor arbeiden.

Aldus sprak hij en het vuur van liefde voor internationale vrede en voor nationale bewapening tegelijk gloeide in zijn borst — dit of iets dergelijks zou wijlen Homerus zeggen. Wie Briand met de „oneerlijken" bedoelde?

Natuurlijk niet de Duitsche regeering, doch wel — en in de eerste plaats — de Duitsche rechts-radicale raddraaiers.

Maar het heillooze van hun drijven wordt in Duitschland zelf door de meerderheid des volks steeds duidelijker ingezien. Wat zou men ermee winnen, kon dan ook de Pruisische minister-president Braun gisteren in een radio-rede vragen, overtuigd van de instemming van alle ordelievende partijen, die op de bodem der constitutie van Weimar staan, „wanneer men zich in de armen wierp van een dictator als Hitler?

Niets anders, dan dat het vertrouwen, hetwelk Duitschland thans nog geniet, verloren zou gaan, dat milliarden buitenlandsch geld zouden worden teruggenomen, de werkloosheid nog meer zou toenemen; ineenstorting van middelmatige en kleine bedrijven op reusachtige schaal, burgeroorlog, hongeropstootjes, met tot slot het uiteenvallen van het rijk.

En nu nam Braun ongeveer een draai zooals Briand. Want ook hij kwam met grieven, die tevens verklaringen waren voor de door hem gelaakte richting en verschijnselen. Men eischt, zeide hij, van Duitschland een geweldige oorlogsschatting, doch maakt de betaling onmogelijk door den uitvoer met behulp van hooge tarieven te bemoeilijken.

Europa en Amerika dienen tot het besef te raken, dat men op deze wijze niet verder komt, maar slechts den chaos bestendigt.

Slechts als men overal den moed heeft over te gaan tot de ontwapening en eveneens den moed te erkennen, dat er een economische solidariteit der menschheid bestaat, die men door een verkeerde en dwaze economische politiek niet voortdurend ongestraft kan verloochenen, mag de tegenwoordige generatie op een verbetering van den toestand rekenen. Dat was weer — bepaaldelijk wat de ontwapening betreft — gericht aan het adres van Frankrijk. En zóó redeneeren en betoogen de politici deels tegen elkaar in, deels langs elkaar heen. De leiders van Oostenrijk staan daarbuiten.

Hun devies is — dr. Schober heeft het voor de Academisch-Politieke Club te München nog pas uiteengezet —: goede vrienden blijven met alle groote mogendheden en daarbij speciaal, wat de verhouding tegenover Duitschland betreft, trachten het ideaal te verwezenlijken: één volk in twee staten. Dus: een zoo nauw mogelijke „Anschluss". Voor dit ideaal had hij zelfs waardeering en instemming kunnen constateeren in Engeland en ook in Frankrijk. We zullen zien in hoeverre de pogingen om dit ideaal te bereiken kans hebben om voorlgang te maken zoodra dr. Curtius te Weenen komt. Hetgeen volgens den „Popolo di Roma" Zaterdag zal geschieden. En nog wel met Grandi, den Italiaanschen minister van Buitenl. Zaken, als „tertius gaudens" of — in dit geval — den belanghebbende!

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS.

Internationale Bidweek.

Morgen ophet feest van Petrus' Stoel begint de internationale bidweek ter vereeniging van Christenen en niet-Christenen in de Kerk van Christus, opdat allen één zijn en er zij één schaapstal en één herder. Deze bidweek eindigt op het feest van Paulus' Bekeering 25 Januari a. s.

Wel geen schooner intentie dan van deze bidweek, waarom de geloovigen worden aangespoord aan het publieke gebed in onze kerken gedurende deze week deel te nemen.

Zusters van Schijndel.

Zooals reeds bekend, zullen begin 1932 de Zusters van Schijndel, reeds werkzaam op Sta Rosa, Montagne en Groot Kwartier, ook de St. Antonius school van de Zusters Franciscanessen op Pietermaai overnemen. In verband met deze overname wordt 3 Februari a. e. de Algemeene Overste vergezeld van de Zuster assistente hier per S.S. „Simon Bolivar" verwacht.

Goede reis.

Morgen zullen per SS. „El Libertador' naar Aruba vertrekken de Hoogeerw. Pater Provicaris M. v. d. ELSEN, vergezeld van den zeer eerw. Pastoor D. REISCH.

Zaterdag a.s hopen beiden per SS. „Trujillo" hier terug te keeren.

Plechtige Requiemmis.

Woensdag droeg de Hoogeerw. Pater Provicaris, met assistentie van Pastoor GALLÈ en Pater DE VALK een plechtige H. Mis van Requiem op, in de kerk van Montagne, voor de zielerust van Pater St. VAN DE PAVERT, laatstelijk Pastoor aldaar.

Maandag a.s. 7 uur zal er een plechtige H. Mis van Requiem zijn in de St. Annakerk, Otrabanda, waar Pater VAN DE PAVERT z.g. gedurende zooveel jaren zijn apostolische werkzaamheid heeft ontplooid.

Nieuwe school te Pietermaai.

De pas opgerichte afdeeling van het St. Thomascollege op Pietermaai, heeft reeds meer dan 150 leerlingen. Wel een bewijs, dat deze nieuwe school in een behoefte voorziet.

Uitvoering in Theater Brion.

Wij hebben de eerste uitvoering bijgewoond van het tooneelstuk *„El amor lo soporta todo"* op Woensdag avond in het Theater Brion.

De ruime, frische zaal was geheel gevuld.

Na een woord van welkom van Mevr. A. de DIJKSTRA, Presidente van de tooneelclub „La Charité", volgde een declamatie *„Cual?"* op zeer expressieve en treffende wijze voorgedragen door genoemde Presidente.

Daarna ging het tooneelstuk *„El amor lo soporta todo"*, uitgevoerd door een club van Dames en Heeren. De ensceneering was keurig verzorgd, alle eer daarvoor aan de heeren WERNER en TAX, en aan de N. I. G. M. die prachtige kroon- en schemerlampen bereidwillig had afgestaan.

Het stuk zelf in zeven akten, was een afwisseling van komische en dramatische scènes. De Dames en Heeren leverden vlot spel; sommigen waren uitstekend in hun rol. Het publiek leefde echt mee met de spelers, en heeft genoten.

„La Charité" heeft wederom haar naam eer aangedaan. — Onze hartelijke gelukwenschen!

Wij merkten nog op dat het „Theater Brion" een moderne electrische lichtdemper heeft aangeschaft, die zeer goed werkt.

Wij kunnen een bezoek voor de uitvoering van morgenavond ten zeerste aanbevelen, maar men zorge er voor er op tijd bij te zijn, anders is de zaal uitverkocht.

Muziekuitvoering.

Zondagavond gaf *„Sta Cecilia"* wederom een mooi soiree op het Brionplein. Op 't program stonden ook een paar nummers van onzen Curaçaosche Componist, den heer CHARLES MADURO, de steeds meer gevierde en meer geliefde componist te New-York, en die juist deze dagen in ons midden vertoefde.

Ten gehoore werden gebracht de twee nummers: *Oh, Señorita!* (foxtrot) en de *Koningin Wilhelmina-marsch*, die beiden een luid applaus oogstten. Persoonlijk kwam de heer CH. MADURO kapelmeester BOSKALJON complimenteeren met de keurige uitvoering zijner composities.

Een idee!

In *„Het Vaderland"* van 22 November een zeer sympathiek artikel: *„Waardeering van West-Indische aangelegenheden in Nederland"*.

De schrijver begint met er op te wijzen, dat de Philippijnen, Porto Rico en Hawaii zelfgekozen gedelegeerden (resident-commissioners) te Washington hebben, die, zonder stemrecht te hebben, aan het debat in het Huis van Afgevaardigden deel kunnen nemen, zoodra aangelegenheden worden behandeld, de belangen rakende van de genoemde overzeesche gebieden der Unie.

Iets dergelijks zou hij voor onze overzeesche gebiedsdeelen wenschen. Dit denkbeeld is — meenen wij — reeds vroeger geopperd, maar door de Regeering afgewezen.

K. W.

Sta Cecilia op Zaquito.

Woensdagavond heeft „Sta. Cecilia" een soirée gegeven voor de melaatschen op Zaquitó.

Een zeer sympathiek idee, dat wij meermalen verwezenlijkt hopen te zien.

Maduro's Bank.

In dank ontvingen we van de Directie van de Maduro's Bank haar Staat op 31 December 1930, na 14 jaren van arbeid.

Wij kunnen niet anders dan de Directie, met dezen Staat gelukwenschen. Dat zij het volle vertrouwen van handel en volk heeft is wel haar beste recommendatie, tevens zekere waarborg voor een voortdurenden bloei.

Onze beste wenschen voor het pas aangevangen jaar.

Apostolaat der Zee.

Deze jeugdige vereeniging wier edel doel is, de zeeliedenzielzorg op allerlei wijs te bevorderen, is druk doende onze schepen van goede lecteur te voorzien. Reeds zijn een 15 tal boekenkisten met mooie, goede lectuur op de diverse schepen geplaatst. Nog 15 kisten staan te wachten op boeken, om zoodra ze gevuld zijn, over de schepen te worden verdeeld. Binnenkort wordt een bezending boeken uit Nederland verwacht.

Doch ook onze goede menschen hier op Curaçao kunnen een handje mee helpen, door gebruikte boeken voor dat mooie doel af te staan, desnoods tegen een matige geldelijke vergoeding. Wie heeft er niet een paar boeken in huis, die hij missen kan en graag missen wil om onze zeelieden te helpen?

Alles, Nederlandsche, Spaansche en Engelsche lectuur, ook tijdschriften, worden dankbaar aangenomen. Men kan ze bezorgen bij den heer VAN EEDEN, loods, of bij Pater VERRIET, kantoor van den C. R. K. Volksbond, Otrabanda.

Gestorven in zijn kano.

Een reeds bejaard visscher, Abram genaamd, gevoelde zich reeds geruimen tijd niet wel; waarom zijn kinderen hem hadden aangeraden, niet meer te gaan visschen. Hij heeft echter van de afwezigheid zijner familie weten te profiteeren, en is naar zee gegaan in zijn kano. Toen de familie thuis kwam, en den vader vermiste, ging men op zoek en vond hem na lang zoeken, dood neerliggend in zijn kano. Men veronderstelt dat hij aan hartverlamming overleden is. Aldus deelt „La Prensa" mee.

Auto te water.

In den nacht van Woensdag op Donderdag reed de chauffeur M. S. met zijn auto te water in de haven, achter de politiewacht op Otrabanda.

Blijkbaar wilde hij de brug op en reed bij vergissing naar de kleine steiger aldaar. Gelukkig liep alles zonder persoonlijke ongelukken af.

Kapitein Antheunissen.

Dinsdag avond is kapitein ANTHEUNISSEN, commandant der Troepen alhier, ter inspectie naar Aruba vertrokken.

Vaarwel.

Onze landgenooten, de heeren S. E L. MADURO, consul generaal van Frankrijk Hoofdagent van de Compañia Trasatlantica de Barcelona te New-York, CH. MADURO hebben zich, na eenigen tijd hier te hebben doorgebracht. Vrijdag weer per toeristenboot „Kungsholm" ingescheept naar New-York. Onze beste wenschen vergezellen hen! Tot weerziens.

Het flottieljevaartuig voor de West.

Het flottieljevaartuig voor de West is er door. 18 December werd met 28 tegen 12 stemmen door de de Eerste Kamer aangenomen het wetsontwerp tot verhooging van het achtste hoofdstuk der Rijksbegrooting 1930 (kosten kruiser en flottieljevaartuig) Tegen stemden de heeren Westerdijk (V. D.) Polak (S. D. A. P.), De Zeeuw. (S.D.A.P)., Kranenburg (V D.) Oudegeest (S.D.A. P.) mevr. Posthuis-Smit (S.D.A.P.), van Embden, (V. C.) Danz. (S..D.A.P.) Slingenberg (V.D.), Moltmaker(S.D.A. P.), Ossendorp (S.D.A.P.) en Hermans (S.D.A.P.)

Ministers DECKERS wer door verschillende leden gelukgewenscht.

Officieele Berichten.

De Gouvernements-geneeskundige W. H. Winkel is aangewezen om gedurende den tijd, dat de Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst op zijn dienstreis naar de Bovenwindsche eilanden afwezig zal zijn, dezen de vervangen.

De heer Johannes Ricardo Jonkhout is benoemd tot tijdelijk opzichter bij den Reinigingsdienst op Curaçao.

Aan Mej. G. Wijngaarde, tijdelijk schrijfster op het departement van Openbare Werken is eervol ontslag uit 's Landsdienst verleend.

De tijdelijk klerk J. H. R. Beaujon, werkzaam op het departement van Openbare Werken, is definitief als zoodanig benoemd.

Mevr. O de Hart, tijdelijk schrijfster ten Postkantore is overgeplaatst naar het Bevolkingsbureau alhier.

Mej. A. Abad, tijdelijk schrijfster ter Gouvernements-Secretarie, is overgeplaatst naar het postkantoor alhier.

Mej. F. de Vries, tijdelijk schrijfster op het Bevolkingsbureau, is overgeplaatst naar de Gouvernements-Secretarie alhier.

De telegrambesteller bij den post voor draadlooze telegrafie alhier Domingo La Cruz is uit 's Lands dienst ontslagen en Eleazar Reyes is benoemd tot telegrambesteller bij genoemden dienst.

De Politie-officier, H. Molenbrugge, is aangewezen tot opperbrandmeester op Curaçao.

Aan den tijdelijk onderopzichter bij den Reinigingsdienst op Aruba F. G. T. Krag, is eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De Heer H. Zitzman is benoemd tot tijdelijk onderopzichter bij den Reinigingsdienst te San Nicolaas op Aruba en de heer H. D. Rodriguez, tot tijdelijk onderopzichter bij den Reinigingsdienst te Oranjestad op Aruba.

Militaire Politie.

Donderdag zijn per S.S. „Costa Rica' wederom 18 politie-militairen, waarvan 11 gehuwd, hier aangekomen.

Van de 18 zijn er 7 Brigadier en 11 Infanteristen 1e klasse.

S.S. Costa Rica.

In plaats van Maandag, zooals de tijdtafel aangaf, kwam het S.S. *Costa Rica* hier eerst Donderdagmiddag aan. 26 December uit Amsterdam vertrokken, kwam het 9 Januari op Barbados aan. Vanaf Dover tot aan de Azoren had het schip te kampen met zeer ruwe, onstuimige zee, vooral in de golf van Biscaya, zoodat het maar zeer moeilijk vooruitkwam. Van storm, zooals gezegd werd, is echter geen sprake geweest.

Op La Guaira liggend had er een ongeluk plaats met een der havenarbeiders. Bij het lossen der bagage, kwam hij onder een last terecht. Daags daarna is hij aan de gevolgen overleden.

Simon Bolivar-Herdenking.

In „Diligentia" te 's-Gravenhage.

Ter gelegenheid van den honderdsten sterfdag van Simon Bolivar. den bevrijder van Venezuela, had de gezant van Venezuela Woensdagmiddag 17 Dec. een bijeenkomst georganiseerd in „Diligentia" te 's-Gravenhage, om dezen nationalen feestdag met de Hollandsche autoriteiten op waardige wijze te vieren.

Prins Hendrik, vergezeld van zijn adjudant jhr. Laman Trip, woonde de bijeenkomst bij.

Onder de verdere aanwezigen waren de Ministers van Buitenlandsche Zaken en Koloniën, de heeren jhr. Beelaers van Blokland en S. de Graaff, beiden vergezeld van hun echtgenooten, Staatsraad Luit-Generaal Muller Massis, baron van Geen, kamerheer en particulier secretaris van H. M. de Koningin, jhr. Sickinge, kamerheer der Koningin en baron Baud, kamerheer van Prinses Juliana, baron Bentinck van Schoonheeten, kamerheer der Koningin-Moeder en Luit.-Generaal Insinger, gouverneur der Residentie.

Voorts was aanwezig het bijna voltallige corps diplomatique.

Op deze bijeenkomst zou een film vertoond worden, welke den aanwezigen een indruk moest geven van het land van Simon Bolivar.

De gezant hield een rede, waarin hij na den Prins en den autoriteiten dank gezegd te hebben voor hun tegenwoordigheid, de film inleidde.

Daarna werd de film gedraaid, welke Venezuela, de steden en het binnenland, de zee en de bergen in beeld gebracht.

Een tiendaagsche veldtocht door de Sovject-Staten.

Van 15 tot 25 November stond geheel Rusland in het teeken van den tiendaagschen veldtocht ter verdediging van de Vereenigde Sovjet-Republieken. In de pers, in voordrachten, lezingen, vergaderingen en vooral in de kazernes van het Roode Leger werd gedurende de tien dagen een geweldige propaganda gevoerd voor de uitbreiding van de weermacht der Sovjets. Deze tiendaagsche veldtocht had een heel bijzondere beteekenis gekregen, nu overal alarmkreten werden vernomen in verband met het proces tegen de leden der Industriepartij, die met tegenrevolutionaire plannen rondliepen, terwijl de Sovjetpers vooral bang was voor de dreigende militaire tusschenkomst van de West-Europeesche mogenheden. In lezingen en voordrachten werd telkens de nadruk gelegd op de noodzakelijkheid die er voor de Sovjets bestaat om de weerbaarheid van het land te verhoogen: meer kanonnen, meer menschen, uitrusting met de meest moderne middelen. Teekeningen en caricaturen, alles werd gebruikt om reklame te maken voor het militairisme.

In de „Iswestya" b.v. stond een plaat, voorstellende een soldaat van het Roode leger, die tusschen allerlei oorlogsmateriaal op post staat aan de grens van Sovjet-Rusland, terwijl Fransche, Poolsche en andere soldaten aan de overzijde staan; er staat als onderschrift bij: „Het Roode Leger is de sterkste strijdmacht vanaf de Siberische steppen tot aan de kust van Engeland!"

Maxim Gorki heeft over de interventie der mogendheden een artikel geschreven, waarin hij zegt: „dat Poincaré, Briand en al de andere dienstknechten van het kapitalisme van plan zijn om een oorlog tegen Rusland te beginnen, maar wij moeten, zoo vervolgt Gorki, iederen vijand die niet wil wijken, gewoon vernietigen."

MADURO'S BANK

Curaçao.

Balans of 31 December 1930.

ACTIEF.		PASSIEF.	
Aandeelen en effecten beneden de marktwaarde	Fls 3.333.502.95	Kapitaal	Fls 1.000.000.—
Obligatiën op termijn en credieten op rekeningen courant enz.	6.752.008.11	Reserve Fonds	2.000.000.—
Gedisconteerde wissels	432.549.98	Risico Fonds	100.000.—
Banken	2.064.350.15	Depositos	10.270.879.05
Kassa	788.467.86		
	Fls 13.370.879.05		Fls 13.370.879.05

De Administrateur Directeur

J. A. CORREA.

2—1

VERLOOFD

Frans Marius Burghardt

EN

Maria Catharina Palm

Eenige kennisgeving

Willemstad 11 Jan 1931.

1—3

✠ Maarschalk Joffre.

Volgens bericht van de U. P. stierf 3 Januari ll. te Parijs, de groote Fransche veldmaarschalk Joffre.

Cesarius Joseph J. Joffre, maarschalk van Frankrijk werd geboren te Rivesaltes in 1852. Hij was de zoon van een kuiper en genoot zijn opvoeding op het college te Perpignan. In 1869 deed hij zijn intree in de Polytechnische school. In 1870 diende hij zijn vaderland als onderluitenant van de genie. Na beëindiging van den Fransch-Duitschen oorlog voltooide hij zijn studiën en ontving den rang van luitenant. Hij diende Frankrijk in het Oosten, in Formosa, als professor te Fontainebleau, in Afrika en na te zijn opgeklommen tot den rang van Generaal, werd hij tot generalisimus benoemd, door dat Generaal Michel er afstand van deed.

Op dezen post bereidde hij, in 't grootste geheim, een plan van verdediging voor zijn land voor. In den grooten oorlog stond hij aan het hoofd van het Fransche leger en werd de roemrijke overwinnaar van de Marne.

Hij overleed als een goed Katholiek, voorzien van de troostmiddelen der Kerk, en gesterkt door den zegen des Pausen.

Zijn echtgenoote, schoonzoon en dochter, alsmede zijn twee militaire adjudanten, de geneesheeren die hem bijstonden, waren bij het afsterven tegenwoordig. Vanaf vijf uur 's morgens was hij bewusteloos en hij stierf zonder pijn op oogenblik dat zijn echtgenoote geknield lag bij zijn bed, in het hospitaal van Johannes de Deo. Kapelaan Bellesoeur gaf hem de algemeene absolutie der Kerk, waarvan hij altijd een trouw zoon geweest was.

De Nederlandsche padvinders Vereeniging.

Afdeeling Willemstad.

Zondag avond 11 Januari vierde de hopman, tevens Voorzitter van de padvinders van hier, zijn verjaardag, die de Padvinders niet ongemerkt hebben willen laten voorbijgaan. Enkele Padvinders vroegen daarom de zaal van de Volksbond te mogen gebruiken, daar zij enkele tooneelstukjes ten beste wilden geven en nu geen tijd hadden om een tooneel op te slaan, zooals zij dat reeds een keer gedaan hadden op het Gouverneur Barge's Bad. Zij verkregen de zaal en Zondag avond hadden de Padvinders een waar feest gemaakt voor voor leider, waar zij allen zeer veel mee op hebben.

Om 7 uur waren allen er verzameld en verscheen de hopman, begroet door de Padvindersmarsch. De heer van de Maarel dankte de jongens voor de feestelijke uitnoodiging, waarna de Secr. namens het bestuur den Voorzitter feliciteerde, welk woordje verder werd overgenomen door verschillende jongens, waarbij enkele een cadeau offreerden. Hierna kwam „Voetbal Henkie" het publiek vermaken, wat zeer in smaak viel. Als U nog niet eens bij de neus genomen bent, dan kondt U dit dien avond laten doen in het stukje „Bij de neus genomen." Ook de „Teervoet kwam op de proppen en verschillende andere stukjes, die de jongens allen zeer aardig speelden.

Het was een zeer amusante avond, die de Padvinders hun leider hebben bezorgd. Alles was hun eigen werk zonder hulp van de vaandrigs of van hun leider. Zoo kon men zien, dat de jongens dank zij de padvinderij iets aan durven. Ga zoo voort en ge leert werken en aanpakken.

De „Koninklijke"
Onze Trots!

Lofrede van Prof. Ir J. Klopper over haar groote beteekenis voor Nederland.

In het Scheepvaartkundig Instituut werd op 9 December door prof. ir. J. Klopper, lid der Directie van de Motorenfabriek Thomassen te de Steeg, een voordracht gehouden over „Petroleum en de Koninklijke". Spr. begon het eerste deel zijner voordracht met eenige opmerkingen over den oorsprong — naar alle waarschijnlijkheid van dierlijken aard. — de samenstelling — koolwaterstoffen van verschillende reeksen, ook andere koolstofrijke verbindingen —, en het voorkomen — in poreuzen aard — of gesteentelagen, gewoonlijk met zeewater, ook in leisteen (shale oil) — van petroleum; hij deelde mede, hoe blijkens recente onderzoekingen mag worden aangenomen, dat nog thans petroleum ontstaat. Vervolgens werden de Bijbel, klassieke en latere schrijvers aangehaald, ten bewijze, dat de aardolie reeds sinds onheuglijke tijden bekend is.

Tientallen van milliarden guldens zijn thans in de oliebedrijven belegd: in de winning, de verwerking, het transport, en de distributie.

Voor het boren der putten heeft men verschillende systemen: het meest-moderne en thans reeds meest toegepaste is het rotary-systeem, waarbij een beitel wordt rondgedraaid in het steeds dieper wordende boorgat, terwijl het instorten van den wand van het gat, voor zoover deze niet reeds met ijzeren pijp is bekleed, wordt tegengehouden door 't gat te vullen met een zware spoelvloeistof.

De verwerking van uit de putten gewonnen olie en het ermee naar boven komende gas berust op de physische processen van verdamping en en verdichting (gefractioneerde distillatie en condensatie): de voornaamste opvolgende producten zijn benzine, kerosine (lampolie), gasolie, stookolie; het residu wordt verwerkt op smeeroliën en asphalt, of op paraffine en andere wasstoffen, terwijl het restant grondstof is voor tal van chemicaliën en op de meest uiteenloopende producten wordt verwerkt (kleurstoffen, vernissen, zeepen, ontploffingsmiddelen, kauwgum, medicijnen, saccharine, alcohol, vulstof voor autobanden enz.)

Bij de raffineering van de verschillende producten der gefractioneerde distillatie worden deze gezuiverd en gewasschen, tot ze voor den verkoop of voor eventueele verdere verwerkingen geschikt zijn.

Waar de natuurlijke samenstelling der aardolie de opvolgende fracties levert in geheel andere verhoudingen dan de markt vraagt, wordt met het z. g. kraakproces een deel der zwaardere oliën omgezet in lichtere. Een andere weg om zware olie om te zetten in lichtere is het hydreeringsproces (Bergius).

Via den auto en den motor voor schepen en voor stationnaire doeleinden is de petroleum de drijfkracht geworden van het overgroote deel der aan de menschheid ter beschikking staande krachtbronnen.

OLIE EN POLITIEK.

Van internationaal politieke beteekenis werd de olie toen men zich bewust werd van het belang, dat ze heeft als brandstof voor de vloot, vooral voor de oorlogsvloot. De Engelsche regeering verzekerde zich zelfs de meerderheid der aandeelen in een der groote maatschappijen (Anglo-Persian). In den wereldoorlog bleek de overwinning pas te behalen, toen de geallieerden de beschikking kregen over onbeperkte hoeveelheden olie. En de geheele diplomatieke geschiedenis na den oorlog wordt beheerscht door het olievraagstuk

De totale olieproductie over het jaar 1929 was 210 millioen kgton, waarvan ong. twee derden uit de Vereenigde Staten van Amerika, 10 pct. uit Venezuela, 7 pct. uit Rusland, 2¼ a 3 pct. uit Mexico, Perzie, Ned. Indië en Roemenië elk, en 5 pct. uit overige landen. Van deze totale productie kwam voor rekening der groote concerns — de Standard groep, de Koninklijke Shell, de Anglo-Persian — slechts 40 pct., de rest werd gewonnen door onafhankelijke producenten.

Spr. wees op het verschil in omstandigheden in de Vereenigde Staten eenerzijds en zoo goed als alle overige vindplaatsen anderzijds, die in den regel in ontoegankelijke streken liggen, zoodat hun exploratie en exploitatie groote kapitalen vereischen, en dus enkel door groote maatschappijen kunnen worden ter hand genomen. Daardoor wordt tevens een meer stelselmatige en economische winning der olie verzekerd; in dit opzicht leveren de Amerikaansche praktijken nog zeer veel te wenschen over.

DE GROEI DER KONINKLIJKE.

In het tweede gedeelte zijner voordracht behandelde spr. meer in het bijzonder de Koninklijke, van hare oprichting in 1890 af, toen ze de concessie Telaga-Said in Langkat overnam, tot heden. De groote moeilijkheden der eerste jaren, toen de grondslag voor den lateren groei is gelegd, werden geschetst en aan de hand van aanhalingen uit de jaarverslagen werd de nadruk gelegd op de vastheid van lijn, die de ontwikkeling der maatschappij gedurende haar geheele bestaan heeft gekenmerkt. De opneming van een groot aantal andere maatschappijen heeft de Kon. voortdurend in kracht en omvang doen toenemen, mede tot groot profijt der opgenomen; daarnaast kwam de oprichting der Asiatic Petroleum Co., samen met de Shell en de Brito in 1903, en vervolgens de fusie benaderende toenadering van Kon. en Shell in 1907. Thans zijn de Kon. en de Shell beide holding-compagnies; de eerste heeft 60 pct., de tweede 40 pct. der aandeelen van de Bataafsche Petroleum Maatschappij en van de Anglo Saxon Petroleum Company, terwijl de Kon. bovendien 25 pct. heeft van de Shell-aandeelen. In beginsel behoort de winning en de verwerking der olie tot de taak der Bataafsche, terwijl de Anglo Saxon het transport verzorgt; in den loop der jaren is echter de taakverdeeling veel ingewikkelder geworden; het aantal tot de groep behoorende maatschappijen loopt in de honderd.

De groep Kon.—Shell heeft haar arbeidveld steeds verder uitgebreid, en heeft hare belangen thans practisch overal, waar olie wordt gewonnen of vermoed, terwijl ze over de geheele wereld haar tankstations heeft. Met name ook in de Ver. Staten spelen hare dochtermaatschappijen een belangrijke rol. Zij dankt haar ontwikkeling niet aan bescherming, doch uitsluitend aan haar doelbewust beleid, dat met groote snelheid zich steeds aanpast aan de telkens-wisselende omstandigheden.

BEURSWAARDE f 1¼ MILLIARD.

Het uitgegeven kapitaal der Kon. is ruim 500 millioen gulden bij de huidige lage koers van 300 pct. nog altijd een beurswaarde van f 1.5 milliard.

Echter is de kracht der groep niet in de eerste plaats haar kapitaalmacht, doch veeleer haar geleidelijk en met zorg opgebouwde commercieele en technische uitrusting en organisatie; het is de vraag of het mogelijk zou zijn, ook met de grootste financieele hulpbronnen, zooveel ervaring, kennis en wetenschap bijeen te brengen, gecoördineerd als in de Koninklijke. En het vervult met trots, dat de Nederlandsche technische wetenschap en de Nederlandsche technici daarbij de leiding hebben.

De productie der groep in 1929 was ruim 25 millioen kgton, zijnde 12 pct. der wereldproductie. De verwerkingscapaciteit harer installaties is grooter, haar vloot incl. de gecharterde schepen is bijna 2 millioen ton (65 Stendams); in aanbouw is nieuwe scheepsruimte van 225 000 ton. Aan salarissen en loonen werd over 1929 uitbetaald ruim 320 millioen gulden.

Krachtig werkt de groep den laatsten tijd, nu door de ongebreidelde opvoering de olieproducten te groot is geworden, naar meer rationeele exploitatie. Krachtig ook werkt zij mede aan de verdere ontwikkeling der industrie, zoowel in haar bedrijven als in haar laboratoria waar naast het gewone routinewerk op groote schaal researchwerk wordt verricht; het laboratorium te Amsterdam heeft ruim 600 man personeel.

Hoe breed de vraagstukken worden bezien blijkt uit de deelneming in de stichting der stikstoffabriek te Velzen, waar men in verschillende richtingen ervaring wil opdoen voor de eventueele bedrijven op het meer speciale oliegebied.

BETEEKENIS VOOR ONS BEDRIJFSLEVEN.

Met cijfers toonde spreker aan van welke beteekenis de Kon. is voor het Nederlandsche bedrijfsleven, dat het overgroote deel der daartoe in aanmerking komende bestelling krijgt en voor ons volk, dat zijn aandeel van de als dividend uitgekeerde winsten ontvangt, en voor zijn zonen een reusachtig arbeidsveld geopend ziet — alleen al Delftsche ingenieurs zijn er ruim 300 bij de Kon. — Dat de belangen van 't personeel mede worden behartigd, blijkt uit het z.g. Voorzieningsfonds, dat eind 1929 reeds bijna 300 millioen gulden bedroeg.

RENDEMENTSBEREKENING.

Wat de financieele resultaten van de onderneming aangaat, gaf spreker een becijfering van het rendement van één bij de oprichting genomen aandeel van f. 1 000. Als de houder van dat aandeel steeds aan alle emissies ponds pondsgewijze heeft deelgenomen, de rekening belast met de gestorte gelden en tegoed geschreven voor de ontvangst, en een rente berekend van 6 pCt. bij debet. — en 4 pCt. bij creditstand der rekening dan is in het midden van 1930 zijn aandeelen-bezit gestegen tot 222 stuks terwijl de rekening niet daartegenover debet staat, doch een credit-saldo van f 590.000 aanwijst. Bij een koers van 300 pCt. is dus de totale winst 1¼ millioen gulden. Deze cijfers geven een denkbeeld van de mate, waarin ons volk in zijn geheel heeft geprofiteerd van de Koninklijke.

Tenslotte gaf spreker eenige bijzonderheden over de leidende mannen van groep, waarna hij eindigde met er op te wijzen, dat de Kon. die in ons land nog teveel bekend is als speculatie-object, de belangstelling verdient van alle Nederlanders, en dat nog te weinig wordt beseft de groote beteekenis die dit bedrijf, wellicht het grootste der wereld, heeft voor ons economisch en nationaal bestaan.

Msbd.

KENNISGEVING

dat met ingang van heden onze Procuratiehouder,

de Heer S. A. SENIOR,

vennoot onzer firma is geworden.

Curaçao, 1 Januari 1931.

EDWARDS, HENRIQUEZ & CO.

2—3

Het huwelijk van koning Boris met prinses Giovanna.

We hebben hier reeds gewezen op de kerkrechtelijke moeilijkheden, welke vastzaten aan het huwelijk van Koning Boris van Bulgarije met de Italiaansche Prinses Giovanna.

Van den kant van het Vaticaan had men gezorgd voor zoo groot mogelijke waarborgen, dat de huwelijksvoltrekking naar katholieken trant zou geschieden en dat de nakomelingen zouden opgevoed worden in den katholieken godsdienst.

In verschillende berichten uit Bulgarije werd ook medegedeeld dat er geen sprake kon zijn van 'n hernieuwing van het huwelijk volgens Orthodoxen Ritus te Sofia.

In een correspondentie aan „De Tijd" wordt nu echter medegedeeld, dat het Vaticaan min of meer om den tuin is geleid. We lezen o.m.:

Ondanks alle officieele verzekeringen en verklaringen, ondanks de beloften door koning Boris gedaan vóór het huwelijk te Assisië, ondanks de tegenwoordigheid van den Pauselijken nuntius Mgr. Roucalli (van andere, de meest volstrekt-betrouwbare, zijde, wordt ons verzekerd, dat Mgr. Roucalli, na de begroeting aan het station, onmiddelijk naar zijn woning terugkeerde en niet in de kerk aanwezig was) had de H. Synode opdracht gegeven het huwelijk van het koninklijk paar opnieuw in te zegenen volgens Orthodoxen ritus.

Talrijk waren de tegenstanders van eene echtverbintenis tusschen koning Boris en een katholieke prinses. Wij noemen vooral sommige staatslieden, die handelen op aandringen van de Vrijmetselarij en de meeste Orthodoxe bisschoppen. Deze laatsten vooral vreesden den invloed van een katholieke koningin van een hof, dat officieel Orthodox heet. De lagere geestelijkheid, minder uit overtuiging dan uit oppositiegeest, nam een andere houding aan en steunde Boris' handelwijze, toen hij zijn keuze liet vallen op een katholieke koningsdochter. De courant die het orgaan is van de lagere geestelijkheid, schreef dan ook vóór het huwelijk te Assisië de volgende woorden: „Sommige dagbladen, die niet op de hoogte zijn van de kerkelijke wetten, veronderstellen, dat het huwelijk van Boris eerst katholiek en daarna Orthodox kon gezegend worden. Dit zou in strijd zijn èn met de katholieke èn Orthodoxe huwelijkswetten. Het huwelijk, eerst voltrokken te Assisië, kan niet meer hernieuwd worden volgens Oosterschen ritus. Wat in de kathedraal te Sofia zal plaats hebben, kan niets anders zijn dan een dankplechtigheid, jegens God." Deze plechtigheid die de Bulgaren „Moleben" noemen, komt overeen met een plechtig „Te Deum" bij de katholieken.

Het Bulgaarsch Orthodox Episcopaat echter vatte de zaak heel anders op en liet het geheele huwelijksceremonie herhalen. Groot was dan ook de verontwaardiging der katholieken, toen zij vernamen, hoe zij door de schismatieke bisschoppen waren misleid.

Ook hebben dezelfde bisschoppen misbruik gemaakt van de goede trouw eener katholieke prinses. Had deze kunnen vermoeden wat er gebeuren zou, waarschijnlijk zou zij geweigerd hebben aan koning Boris' huwelijksaanzoek te geven. Nu begrijpt men ook de houding van prinses Giovanna gedurende de plechtigheid in de kerk van Sofia. De officieele berichten meldden, dat de prinses voortdurend schreide en toen de priester haar den kelk aanbood, weigerde zij eerst daaruit te drinken. Op aandringen echter van den koning, die haar verzekerde, dat de kelk slechts wijn en niet het Heilig Bloed bevatte, raakte zij even met de lippen 't vocht aan. Ook weigerde zij de verschillende buigingen te maken, waartoe zij gedurende de plechtigheid werd uitgenoodigd.

Om te protesteeren tegen het gebeurde weigerden de katholieke bisschoppen bij den koning op audiëntie te gaan. Daar echter de koning niet schuldig schijnt te zijn, rijst de vraag. Waar moeten wij dan de schuldige zoeken?! In 't Oosten gebeurt het maar te dikwijls, dat zelfs de vorsten het slachtoffer worden van hun sluwe omgeving en hier schijnt de koning bedrogen te zijn geworden door den listigen bisschop, Mgr. Stephanos.

Trouwens — de houding van den koning na de plechtigheid in de Orthodoxe Kathedraal toonde ons, dat hij de handelwijze der bisschoppen afkeurde. Zijne majesteit bleek zeer ontstemd en die ontstemdheid is niet een opwelling van het oogenblik geweest, maar heeft aanleiding gegeven tot het besluit om al de beloofde feesten in de groote steden, die reeds veel onkosten hadden gemaakt om het koninklijk paar te huldigen, af te lasten.

Bij de Katholieken wordt het huwelijk voltrokken, wanneer de bruid en bruidegom elkaar het jawoord geven. Bij de Schismatieken wordt de wil van hen die gaan trouwen niet door woorden, maar door 'n bepaalde plechtigheid kenbaar gemaakt. De bisschop vroeg dus niet aan Boris en Giovanna het jawoord, anders had Giovanna terstond begrepen wat men van haar eischte. Bij de Orthodoxen toonen bruid en bruidegom, dat ze elkaar als vrouw en man willen beschouwen door toe te laten, dat de kransen die elk van beiden op 't hoofd draagt, verwisseld worden. De verwisseling der kransen — prinses Giovanna kende de beteekenis van deze ceremonie niet, heeft plaats gehad bij 't huwelijk van koning Boris. Mgr. Neophytos, tijdelijk president van de H. Synode, heeft driemaal de kransen van 't koninklijk echtpaar verwisseld. Dezelfde bisschop heeft ook 't volgende gebed uitgesproken, natuurlijk in de Slavische taal: „O, God vereenig uw dienaar Boris hier tegenwoordig met uwe dienaresse Giovanna". En na de verwisseling der kransen voegde hij de volgende liturgische woorden bij 't ander gebed: „Van nu af is de dienaar Gods Boris gehuwd met de dienaresse Gods Giovanna".

De bisschop heeft dus duidelijk de huwelijksplechtigheid willen hernieuwen. Een laatste bewijs hiervoor vinden wij in de redevoering gehouden door Mgr. Neophytos bij het verlaten der kerk; de bisschop eindigde met deze woorden: Majesteiten, van nu af beschouwt de orthodoxe kerk uw huwelijk als geldig, en wij bidden God voor uwe orthodoxe nakomelingschap . . . ."

Alles tezamen: de prinses en koning Boris zelf zijn bedrogen door orthodoxe bisschoppen. Men kan dit met droefheid vaststellen. De correspont besluit: „God geve den koning en koningin de noodige kracht om hun geloften trouw te blijven en den opdringerigen brutalen eisch der Synode betreffende het kweeken eener orthodoxe nakomelingschap te trotseeren!

Drie problemen der wereldpolitiek.

Door Dr. Ignaz Seipel.

Economische nood, Bolsjewisme en koloniaal bezit.

Aaneensluiting van alle cultuurvolken een dwingende eisch.

Het Huisgezin bevat het volgende interesante artikel.

Bij een blik op de wereld van onze dagen dringt als het eerste groote feit naar voren de economische nood. Wanneer men verschillende landen bereist, zooals Hongarije, Duitschland, de economisch zoo goed onderlegde landen van de Tsjecho-Slowaaksche Republiek, Italie, Frankrijk enz. dan hoort men, dat het overal even slecht gaat. In het agrarische Hongarije zijn de prijzen der landbouwproducten nog slechter dan in Oostenrijk, de voorraadschuren zijn overvol en een vooraanstaand staatsman van Hongarije heeft onlangs tegen me gezegd: we kunnen ons zelf niet eens, zooals u, met beschermende rechten helpen; we zijn een export-land. In Duitschland drijft in sommige streken de nood van het landvolk al bijna tot revolutionnaire bewegingen. En als Amerika zulke hooge beschermende rechten invoerde, dat de heele wereld ervan ontsteld was, dan was dit een geforceerde actie, om de kwijnende prosperiteit te redden. Een uitstekend geldman uit Londen zeide me in een gesprek omtrent de noodlottige economische situatie: Het kan niet goed worden, zoolang Rusland, China en nu ook Indië uitgeschakeld zijn van het internationale verbruik. Dat zijn min. stens 800 millioen menschen Hier ligt inderdaad één der belangrijkste problemen der wereld politiek. Zoolang er zoo'n gat in de economische globe is, moet het slecht gaan. In ieder geval schreewt de economische situatie naar een stabilisatie in de politiek. Maar elke, ook slechts voorloopige stabilisatie is altijd weer door een groot gevaar bedreigd, zoolang het bolsjewisme in Rusland bestaat. De rechts staande politici in alle landen zien het bolsjewisten-gevaar steeds en overal dreigen. Natuurlijk, de radenregeering zal niet onmiddelijk bij ons komen; de Russen zullen ook Besarabië niet van de Roemenen wegnemen en daardoor een nieuwen oorlog doen ontbranden; maar buitengewoon bedenkelijk is hun voordurende woelerij, zoowel in Europa als in Azië. Enkele jaren geleden, ter gelegenheid van een bezoek in Den Haag, vroeg me de toenmalige minister van buitenlandsche zaken naar mijn meening omtrent het bolsjewiken-gevaar. Hij was het volkomen met me eens, toen ik den afkeer van het bolsjewisme door Oostenrijk in den tijd, dat Bela Kun in Hongarije woedde, met de prestatie van onze voorvaderen in de Turken-oorlogen vergeleek. Maar dan wees hij me op het bolsjewiken-gevaar, dat van het Oosten dreigt. En met recht. Er heerschen onder de staatslieden der Sovjetrepubliek twee verschillende meeningen. Maar ze stemmen daarin overeen, dat alleen de wereld-revolutie de laatste redding van het bolsjewisme kan zijn. De poging, om deze aan te stichten zal dan ook heel zeker aan den ondergang der radenrepubliek voorafgaan. Maar de eene richting staat, in tegenstelling tot de andere, op het standpunt dat de wereldrevolutie haar weg naar Europa over het Oosten moet nemen en deze richting schijnt de bovenhand te hebben. Den weg over het Oosten vreezen de Hollanders, die over een reusachtig koloniaal rijk in Indië heerschen en van daar hun rijkdom putten. Misschien komen we er eenmaal toe, de redding voor het bolsjewisme den Chineezen te danken. Wat ons nu als een Chineesche burgeroorlog voorkomt, is in werkelijkheid de reusachtige worsteling met het bolsjewisme.

Eindelijk zien we in onzen tijd, dat, afgezien van 't bolsjewistisch gevaar, geen koloniaal rijk op den duur kan worden gehandhaafd. De volkeren in de vreemde werelddeelen ontwaken en worden gecivileerd in Europeeschen geest, en hierbij verliezen ze hun oude cultuur. De wereldoorlog heeft ze in een stormpas op dezen weg verder gebracht. Het verlies der koloniale bezittingen zou natuurlijk voor Engeland of Frankrijk heel wat minder beteekenen, dan bijvoorbeeld voor Holland, dat dan ook in zijn economischen val aangrenzende economische gebieden zou meeslepen.

Dit zijn de drie groote problemen der wereldpolitiek van onze dagen. Alle drie vereischen ze de aaneensluiting van alle cultuurvolken der wereld. Maar hoe staat het hiermee? Een groot beletsel is, dat de gedachte van een herziening der vredesverdragen bij de overwinnaars niet wil doordringen. Het gaat hier niet om nationalistische of imperialistische vooroordeelen — er speelt een werkelijk ernstige zorg mee. Toen ik in den loop van een groote discussie over de minderheden-kwestie op de Volkenbondvergadering in Genève over dit onderwerp sprak, kreeg ik van de politici, die werkelijk voor 'n toenadering zijn, ten antwoord, dat dit alles heel mooi en waar is, maar dat de vrede een nog grooter goed is, dan de rechtvaardigheid tegenover de minderheden; en terwille van den vrede kan men niet verder gaan, dan wat bijde Vredesverdragen is bepaald. Aan den anderen kant ziet men na den wereldoorlog tenminste in, dat er nu een aanhoudende vredesperiode moet worden geschapen, omdat anders noch het Europeesche Statensysteem, noch de Europeesche economie verder kan blijven bestaan. Uit dit inzicht zijn bij de, voor ons overwonnenen anders wel heel onsympathieke, verdragen van de voorsteden van Parijs hoofdstukken toegevoegd, die ook wij moeten waardeeren: de hoofdstukken omtrent den Volkenbond en den arbeid. Dit is tenminste een begin voor de toekomstige verzekering van den vrede; de Locarno-verdragen en het Kellog-pact zijn hierop als verdere teekens van goeden wil gevolgd.

Geheel in dezelfde lijn ligt het, dan men er in de wereldpolitiek nu ook mee begint, de politieke verschijnselen in de afzonderlijke staten onder een gemeenschappelijk oogpunt te beschouwen. Sedert de groote Fransche revolutie heeft men er zich aan gewend, het wezen der democratie daarin te zien, dat de individu's in de maatschappij volkomen gelijk waren. Nu begint men ook in de Westelijke landen na te denken, of deze grondslag ook de juiste is. Dat bij ons in de landen met een jonge, van buitenaf overgenomen democratie, de kritiek scherper en stormachtiger is, is niet te verwonderen. Er is ook langzamerhand een ontnuchtering ingetreden, die daaruit blijkt, dat de kwestie van den staatsvorm niet meer zoo belangrijk schijnt dat er hartstochtelijk om gestreden zou moeten worden. We zijn in dit opzicht al vrijer geworden en kunnen daarom nu meer aandacht gaan wijden aan de werkelijk groote problemen.

Weenen, November 1930.

Van Hier en Daar.

België bewapent zich tegen Duitschland.

Kanonnen die over Nederland heenschieten ?

In de Parijsche editie van de „Chicago Daily Tribune" schrijft Anne Samess House een artikel over de versterkingen, die op het oogenblik in België worden aangelegd in verband met een mogelijken nieuwen oorlog met Duitschland.

Eben—Emael is een naam, welke onze kinderen en kleinkinderen, aldus vangt House zijn mededeelingen aan, even gemakkelijk zullen spellen als de veteranen uit den wereldoorlog Luik en Antwerpen. Op het oogenblik is Elben—Emael slechts een vredelievend boerendorp tusschen het Belgische Luik en het Nederlandsche Maastricht. Drie jaar verder zal Eben—Emael algemeen bekend zijn, bespionneerd en bewaakt als het laatste modernste superfort van België.

Het fort Eben—Emael wordt gebouwd om een mogelijke opmarsch van Duitsche troepen in België in een mogelijken toekomstigen Europeeschen oorlog tegen te houden.

De „Tribune" heeft bizonderheden vernomen omtrent het Belgische program van versterkingen, dat uitgewerkt wordt onder het oppertoezicht van den Belgischen minister van Nationale verdediging graaf de Broqueville. Het plan is geboren uit de vrees, dat bij een toekomstig Europeesch conflict België opnieuw het slagveld der naties zal worden, zooals het door de eeuwen heen geweest is in den oorlog tusschen de Germaansche en Latijnsche volken.

Eben—Emael zal worden uitgerust met kanonnen, die krachtig genoeg zullen zijn om over de Nederlandsche provincie Limburg naar het Duitsche Aken en omliggend gebied te schieten.

Het blad bevat verder mededeelingen omtrent andere versterkingen, die in België worden of zullen worden aangelegd. De forten van Antwerpen zullen worden herbouwd en ook Luik, Termonde, Namen en Dinant zullen forten krijgen, die met succes de modernste artillerie en ook het 42 c.M. geschut van de Skodafabrieken zullen kunnen weerstaan. Zelfs zou de Generale Staf versterking van Gent overwegen. Drie formidabele muren van ijzer en beton zullen door België worden aangelegd, de Oostelijke helft van België, de lijn Luik—Antwerpen en als derde de lijn Termonde—Namen. Aan de Fransche grens zal geen enkel fort worden gebouwd.

De nieuwe versterkingen zullen dit jaar drie honderd millioen Belgische franc kosten, het volgend jaar het dubbele bedrag. Dit is slechts de eerste stap voor de oprichting van het stalen en betonnen schild, dat een beveiliging tegen Duitschland moet vormen.

Het blad weet verder te melden, dat dit plan eerst door Fransche officieren is uitgewerkt en daarna door België is aanvaard.

Volgens het plan zal Luxemburg bij een gewapend conflict aan de Fransche troepen worden overgelaten. Zoodra er gevaar voor oorlog zou ontstaan, zullen Fransche troepen Luxemburg binnentrekken.

Tenslotte meldt de „Tribune", dat de socialisten zich tegen de hooge uitgaven voor deze versterkingen verzetten, en dat Antwerpen haar tanden op elkaar zal zetten tegen de pogingen nieuwe forten om de haven te bouwen.

Engeland en de moratorium-kwestie.

Amerika geneigd tot samenwerking met Europa ?

Volgens den diplomatieken medewerker van „Daily Telegraph", zou men in vooraanstaande ambtelijke kringen in de Vereenigde Staten niet ongeneigd zijn tot samenwerking met Europa en aan dit vraagstuk ernstige aandacht willen schenken, wanneer vooraf overeenstemming tusschen Frankrijk en Engeland bereikt zou kunnen worden.

Vooral de Engelsche regeering heeft geen gelegenheid laten voorbijgaan om de andere mogendheden op het belang van samenwerking te wijzen. Maar Frankrijk is deels uit oude gewoonte, deels om politieke redenen niet bereid, zijn huidige politiek te laten varen en zijn goudreserves liquide te maken. In ieder geval acht de Britsche regeering het oogenblik nog niet genomen om stappen te doen voor het verkrijgen van een moratorium, vooral niet, lijkt het, omdat men thans in Duitschland in verband met den economischen nood steeds over een moratorium spreekt en Engeland niet den indruk zou willen wekken de Duitsche overwegingen te deelen. Engeland is van meening, dat het initiatief voor het verkrijgen van een moratorium niet van Duitschland moet uitgaan en dat het Duitsche probleem eerst opgelost moet worden. Een dergelijke regeling zou de lasten van alle staten, die schulden hebben, verlichten en misschien zou een moratorium voor het Duitsche Rijk dan niet eens meer noodzakelijk zijn.

Over de dezelfde kwestie schrijft de „Daily Herald", dat, wanneer tegen het voorjaar geen verbetering in den crisistoestand is gekomen, het ten zeerste te betwijfelen zal zijn, of Duitschland zijn betalingen zal kunnen doen. De geheele kwestie der herstel- en oorlogsschulden zal dan opnieuw onder het oog moeten worden gezien, of de moeilijkheden zouden zoowel voor Europa als voor Amerika weer zeer groot worden.

In sommige kringen gaan stemmen op om spoedig weer een financieele conferentie bijeen te roepen, die zeker den steun van Engeland en Duitschland zou krijgen. Het financieele probleem schreeuwt om een oplossing. Hier ligt een taak voor den Volkenbond.

HET LAND DER ARRESTATIES.

Uit het jaarverslag van de Federal Prohibition Commissioner blijkt, dat voor de toepassing van de drankwet in het afgeloopen jaar 68.173 personen gearresteerd, 8633 voertuigen in beslag werden genomen en 64 schepen met een waarde van 687.000 dollars werden, aangehouden.

Vervolgingen werden ingesteld tegen 72.672 personen, waarvan 54.084 gevallen met een veroordeeling eindigden. 22.405 personen kregen gevangenisstraf.

Het totaal bedrag aan betaalde boeten bedroeg 4.790.000 dollars.

Droevige ervaringen van een Belgisch gevangene in Rusland.

Machinegeweren Bedwingen Nog Den Opstand.

Na twee jaar door de Sovjets in Rusland te zijn vastgehouden, is de Belgische ingenieur Hankart, die ginds blind is geworden, te Luik teruggekeerd.

Het is aan de actie van het Roode Kruis te danken, dat Hankart in vrijheid werd gesteld.

De aankomst en het wederzien tusschen den vader en zijn kinderen was zeer aandoenlijk.

De ingenieur verklaarde, dat men zich niet kan voorstellen, welk een hel Rusland thans is. Het volk lijdt op een ontzettende wijze. Indien het niet in opstand komt, is dit alleen te wijten aan de machinegeweren, die men op alle straathoeken aantreft.

De ingenieur zei verder nog, dat hij veel honger heeft geleden, en gelukkig was, wanneer hij zich kon voeden met aardappelenschillen.

Alle brieven, welke hij ontving, werden geopend en meer dan honderd maal werd hij bij de Gepoe ontboden, om uitleg te geven van de brieven, welke hij uit Belgie kreeg.

Tenslotte werd hem het verblijf te Moskou en in de andere groote Russische steden ontzegd. Hij moest wonen in een dorpje, waar hij de eenige intellectueel was. Zonder het Roode Kruis was hij van honger en ontbering bezweken. (Msb.)

Wereld-probleem.

Het vraagstuk der oorlogsschulden blijft, ondanks alle conferenties, plannen en regelingen, een onopgelost en beklemmend probleem.

Het houdt bij voortduring de Oude en Nieuwe Wereld bezig, en vormt zulk een ernstig beletsel voor het herstel van normale internationale verhoudingen, dat het als een dreigende wolk den horizon verduistert.

Europa heeft zich door den rampzaligen wereldoorlog geweldig in de schuld gestoken, en aan Duitschland zijn lasten opgelegd, waarvan èn de omvang èn de duur elk weerstandsvermogen tarten.

De Entente-mogendheden beweren, dat indien Duitschland met zijn betalingen in gebreke blijft, zij hare verplichtingen aan de Vereenigde Staten niet kunnen voldoen. En zoo draait men als 't ware rond in een vicieuzen cirkel, waarvan het einde niet is te voorzien.

Maar er moet een oplossing komen. De toestand kan niet blijven, zooals hij is, het struikelblok der oorlogsschulden, dat den weg naar een betere toekomst verspert, moet zoo goed en volledig mogelijk worden opgeruimd.

Merkwaardig is in dit verband, dat de Fransche journalist Gustave Hervé in zijn verdienstelijk streven om de toenadering tusschen Frankrijk en Duitschland te bevorderen, als eerste middel daartoe aangeeft het annuleeren der Duitsche herstelbelastingen.

Het is trouwens niet de eerste maal, dat overkwijtschelding van deze en andere betalingen gesproken wordt, en dat het bestaan der oorlogsschulden wordt betreurd als een hinderpaal voor betere tijden.

Tijdens de Herstel-conferentie te 's Gravenhage liet, wat dit laatste betreft, o.a. de Engelsche minister Snowden zich in dien geest uit.

En reeds vroeger had Engeland de Ver. Staten gepolst over de vraag, of deze bereid zouden zijn Groot-Brittannië van zijne financieele verplichtingen te ontslaan, waarop Engeland dan op zijn beurt een streep zou halen door de schulden der Europeesche debiteuren.

In Amerika had men daar echter geen ooren naar, en hierin steekt ook voor het heden nog de groote moeilijkheid.

Immers, ook Hervé verbindt aan het annuleeren der Duitsche herstelverplichtingen de voorwaarde, dat de Ver. Staten aan de geallieerden hunne oorlogsschulden zullen kwijtschelden.

De vraag is dus, of Washington zich op dit punt thans toeschietelijker zou willen toonen, dan eenige jaren geleden.

Het is ongetwijfeld niet weinig, wat van Amerika wordt verlangd. Maar daar staat tegenover, dat de Ver. Staten er den zwaren terugslag van zouden ondervinden, indien Europa economisch nog meer werd ontredderd, dan het reeds is.

Er doet zich dan ook in den laatsten tijd een strooming gevoelen, aan gene zijde van den Oceaan, ten gunste eener herziening van het vraagstuk der Intergeallieerde schulden.

„Duitschland" zeide dezer dagen de heer Mc Fadden, voorzitter van de commissie voor bank- en valutazaken, uit het Huis van Afgevaardigden te Washington „staat voor een economische crisis. De Duitsche Schatkist heeft een tekort van 300 milioen dollar en er moet iets worden gedaan om in dezen toestand te voorzien. De tijd is nu gekomen om het probleem ronduit te bespreken."

En een voornaam blad van New-York betoogde, dat de verstoring van Europa's economisch evenwicht een internationale ramp zou beteekenen, waardoor de Unie uiterst gevoelig zou worden getroffen.

Dit zijn merkwaardige uitingen. Maar intusschen blijft het schuldenvraagstuk als een nijpend wereld-probleem aan de orde.

En alles wijst erop, dat de éénige mogelijkheid, om uit de impasse te geraken hierin zal bestaan, dat men eindelijk gehoor heeft aan den raad, reeds vóór het einde van den oorlog door Paus Benedictus XV z.g. in zijn Vredesnota aan de Regeeringen gegeven: het over en weer afzien van schadeloosstellingen en oorlogslasten.

Ctrm.

Boekbeoordeeling.

De Pseudo — Christus.
door Prof. Dr. Jos Keulers
2e druk - Prijs fl. 2,50.

Met blijde ingenomenheid begroeten wij dit boek, daar de bijbelsche vraag: Wat dunkt U van den Christus? — tegenwoordig met brutaler indringerigheid en feller intensiteit wordt gesteld dan ooit te voren. Priesters en ontwikkelde leeken moeten van dit werk bepaald notitie nemen.

Dit werk is verkrijgbaar bij R. K. Boekhandel St. Augustinus, St Thomas College.

Fraterhuis Aruba Fraterhuis Bonaire.

BEKENDMAKING.

Door den Edelgrootachtbaren Heer Dr. A. W. J. M. Deserline, Rechtercommissaris in het faillissement van Teófilo Kaluf, wonende alhier, van beroep koopman, is bepaald:

1o. dat de termijn binnen welken de schuldvorderingen moeten zijn ingediend, zal eindigen den 28sten Februari 1931;

2o. dat de verificatievergadering zal gehouden worden op Dinsdag, den 31sten Maart 1931 des voormiddags te 10 uur, in het lokaal ten Raadhuize alhier.

Curaçao, 8 Januari, 1931.
De Curator
I. L. C. MONSANTO.

2—3

Herinneringen aan den wereldoorlog.

Een ondergrondsch Duitsch lazaret gevonden. — Zes lijken van Duitsche soldaten.

Onder een meisjespensionaat te Fouquières lez Lans heeft men op ongeveer 8 Meter diepte een volkomen hygiënisch ingericht, voormalig Duitsch lazaret ondekt, van welks bestaan men tot nog toe niets af wist.

De school, die, in den loop der jaren te klein was geworden was in de afgeloopen weken vergroot door het bijbouwen van een etage.

Spoedig vertoonden zich scheuren in de muren, zoodat de bouwinspectie van meening was dat de fundamenten waren gezakt.

Bij het onderzoek naar de fundamenten werd het lazaret ondekt, dat verdeeld was in een aantal groote zalen. Met het oog op gevaar voor instorting, moest het schoolgebouw onmiddelijk worden ontruimd.

Een ontdekking, die ook herinneringen aan den wereldoorlog wakker roept, werd gedaan in een bouwwerk te Neuf Chapelle, waar de lijken van zes Duitsche soldaten werden gevonden. Men kan hen echter niet identificeeren, aangezien hun identiteitsplaatjes niet meer aanwezig waren.

Het stoffelijk overschot der Duitsche soldaten is overgedragen aan de militaire autoriteiten die zorg zullen dragen voor een begrafenis op een Duitsch soldatenkerkhof.

Een goddelooze weddingschap.

In het Hongaarsche dorp, Rakoskeresztur, stond sinds oeroude tijden, op den hoek van een straat een groot steenen kruisbeeld. Enkele dagen geleden vonden de dorpsbewoners des morgens het kruis in stukken verbrijzeld liggen, terwijl verteld werd dat de machinist Kaspar Bódi door het kruis verpletterd was.

Bij nader onderzoek vernamen wij nog het volgende: Kaspar Bódi is 's nachts met enkele drinkebroers op weg naar huis voorbij het kruisbeeld gekomen. Kaspar Bódi is machinist van het ziekenhuis in de Barosgasse. Om een weddenschap moest Bódi in het kruis klimmen en het omverwerpen, reeds had hij het bovenste gedeelte van het kruis bereikt, terwijl hij riep: „Kijk nu, hoe ik den Christus naar beneden smijt!" En terwijl hij de dwarsbalken omvatte viel het kruis naar beneden. Bódi lag onder de puinhoopen met een groot gat in zijn hoofd; de nachtelijke lawaaimakers waren op de vlucht geslagen. Een zwager van Bódi ging den gemeentedokter roepen maar deze kon slechts den dood van Bódi constateeren. Sirger verklaarde dat zijn zwager ingevolge een weddenschap alleen van plan was om in het kruis te klimmen, maar op het kruisbeeld waren sporen van hamerslagen te vinden, zoodat verondersteld wordt dat het gezelschap werkelijk van plan was om het steenen kruis omver te werpen. De gebeurtenis heeft in geheel de streek een diepen indruk gemaakt.

Geen Kerstfeest in Rusland.

De Bond van Godloochenaars heeft aan de regeering een verzoekschrift gericht waarin gevraagd wordt, dat een verbod zal worden uitgevaardigd om iedere godsdienstige viering van het Kerstfeest te verhinderen want de Russische bosschen mogen niet voor godsdienstige doeleinden leeggeplunderd worden.

Eveneens heeft deze bond gevraagd, dat de regeering ten strengste zal verbieden om Kerstboomen te koopen of te verkoopen.

„Er zal nooit geen oorlog meer komen."

De volken van Europa zijn vredelievend.

Frank Kellogg vertoefde op zijn terugreis uit Oslo, waar hij den Nobelprijs voor den vrede in ontvangst had genomen, te Berlijn.

In een kort gesprek met een medewerker van de Voss. Ztg. sprak de vroegere Amerikaansche staatssecretaris van zijn groote vereering voor wijlen dr. Stresemann en over de vorderingen, die zonder den minsten twijfel in de internationale vredespolitiek en de vreedzame verzoening van geschillen is te constateeren.

De volken van Europa zijn vredelievend gezind. Het zal nooit meer tot een oorlog komen. Daarvan ben ik overtuigd. Ik ben van meening dat alle Staten, die het Kellog-pact onderteekend hebben het ook zullen vervullen.

Geen Staat, aldus Kellog, was bereid zoo ver te gaan in de ontwapening als de Vereenigde Staten.

„De pacificatie van Europa gaat vooruit en de Vereenigde Staten zijn ijverig bezig om deze vreedzame ontwikkeling te bevorderen. De gisting, die bij vele volken op het oogenblik heerscht, en er een zekere onrust veroorzaakt, berust in hoofdzaak op de economische depressie. Duitschland heeft niet het monopolie van de economische crisis; deze is overal te bespeuren, maar zij zal voorbijgaan en met haar de ontrustfactoren in vele landen."

Italië.

Oorlogstoebereidselen.

Op alle Zon- en Feestdagen moeten voortaan 400.000 Italiaansche jongens deelnemen aan een soort Militaire vooroefeningen ter verdediging van de nationale veiligheid en om in geval van oorlog gereed te staan. Alleen zij die lichamelijk ongeschikt zijn en die meer dan 10 K. M van hun verband verwijderd wonen zijn vrijgesteld. Zoodoende wordt geheel Italië eens per week een groote kazerne, onder goedkeuring van de autoriteiten der zwarthemden. Men mag daar bij niet uit het oog verliezen, dat de zwarte militie zoodoende nog meer invloed uitoefent op de politieke vorming dan op de oorlogsuitrusting. Nu gaat het meer in overeenstemming met de legerautoriteiten op het gebied van de nationale verdediging om de jeugd een militaire opleiding te geven.

Amerika.

10 Millioen jeugdige Amerikanen onvolwaardig.

President Hoover heeft op het Witte Huis een congres geopend over de gezondheid en de bescherming van de jeugd. Uit alle streken van N.-Amerika waren afgevaardigden vertegenwoordigd."

De president verklaarde tegenover deze 2500 vertegenwoordigers, dat deze vergadering was belegd om de beste middelen te bestudeeren „om aan de toekomstigen jeugdige Amerikanen een physiek en zedelijk weerstandsvermogen te schenken dat noodig is voor den strijd in de hedendaagsche wereld."

Hij voegde er aan toe, dat op de 45 millioen Amerikaansche kinderen er ruim 10 millioen waren die geestelijk of lichamelijk onvolwaardig waren.

Groep Nederlandsche Antillen van het Algemeen Nederlandsche Verbond.

Op 17 Januari a. s. zal het tooneelgezelschap van Emmastad voor de leden van onze groep met hunne genoodigden het blijspel „Phyllis" opvoeren in de zaal van de Societeit „Asiento".

Na afloop zal er gelegenheid zijn nog eenige uurtjes te dansen, waarvoor „I. D. O.'s Jazzband" zich welwillend beschikbaar heeft gesteld.

De voorstelling begint om 8.30 n.m. Bootjes vertrekken om 8.— n.m. van Punda en Batipanja-baai.

Den leden, die door een of andere oorzaak de hun toe te zenden toegangskaart niét mochten ontvangen, worden verzocht dit te berichten aan den Isten schrijver, J. M. Borgmeyer te Emmastad.—

Eingenlijk is het niet noodig op te wekken tot bijwoning van den avond die Emmastad's tooneelgezelschap en „I. D. O. 's Jazzband" op 17 januari a.s. gaan geven voor het Algemeen Nederlandsche Verbond. Beide gezelschappen immers staan zoo goed bekend dat een avond door hen gegeven vanzelf sprekend genotvol moet zijn. Dit berichtje is geschreven met een ander doel, en wel om niet-leden aan te sporen het goede voorbeeld van het tooneelgezelschap en I. D. O. die altijd bereid zijn het A. N. V. te steunen, op te volgen.

Niet-leden kunnen deze steun verleenen door zich op te geven als lid van de Groep bij een der onderstaande heeren leden van het Bestuur.

Ir. J. DE PRIL	Voorzitter
Mr. T. J. J. v. d. BIESSEN	Onder z.
Hr. J. M. BORGHMEYER	1ste Schr
Hr. M. B. BARTELS DAAL	2de Schr.
Hr. C. HOLSTEIN	1ste Penningm.
Hr. H. M. CHUMACEIRO	2de „
Hr. S. A. L. MADURO	Bestuurslid
Hr. H. J. COHEN HENRIQUEZ	„
Hr. SCHUTTE	Plaatsverv. „
Pr. HULSMAN	Plaatsverv. „

2—2